

மலைக்கை

சென்னை : வாராந்திர ஆலா

3-18

செப்டம்பர் 1972

கனக. செந்திரா பன்
 திருவல்லி கமலம்
 எம். எச். எம். சம்ஸ்
 ஜி. பி. சேனநாயகா
 கவிதா
 பெளரினி
 சிவம்
 நா. சுந்தரலிங்கம்
 கு. ராஜகோபாலன்
 முல்லை வீரக்குட்டி
 அ. யேசுராசா
 சி.எல்.எம். பன்தூர்
 ஆகியோர்
 எழுதினார்கள்

விலை சதம் 50

கலை இலக்கிய மாத இதழ்

அழகிய
பவுண் நகைகள்
தங்கப் பவுண்
வைரங்கள்

கே. என். எம். மீரூன் சாஹிப்

தங்கப் பவுண் நகை மாளிகை
நகை வியாபாரம்

கன்னுதிட்டி, வாழ்ப்பாணம்.

இலங்கையில்
இப்போது

அனைவரும் விரும்புவது
பிரவுன்சன்
கோப்பியையே!

‘அகைல் பாடுகல் சீத்திரம்-கவி
யாதிய சிபுகளில்-உள்ளம்
நாடுபட்டென்றும் நடப்பவர்-இவர்
நாநிலைகண்டு கிள்ளுவார்’

கொடி: 8

செப்டம்பர் 1972

மலர்: 53

அட்டையில்

நம் தமிழ் வளர்த்த சிங்கள தேரோ

வணக்கத்துக்குரிய ஹிஸ்ஸல்லே தர்மரத்ன தேரோ அவர்கள்
சென்ற மாதம் நம்மைவிட்டு மறைந்து போய் விட்டார்.

பன் மொழிப் புலவரான- அறிஞரான- இவர், தமிழ் மீது
பற்றும் பாசமும் கொண்டு இயங்கியதால் ‘சிங்களத் தமிழன்’ எனப்
பட்டப் பெயர் சூட்டி வகுப்புவாதிகளால் கிண்டலாக அழைக்கப்
பட்டார். இதைச் சுவாமிகள் பொருட்படுத்தவில்லை.

பல தமிழ் நூற்களைச் சிங்களத்தில் மொழி பெயர்த்துள்ளார்.
சிங்கள - தமிழ் அகராதியை இயற்றியுள்ளார்.

1962-ம் ஆண்டு இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம்
நடத்திய இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர் மகாநாட்டில் இவரைக்
கௌரவித்துப் பாராட்டியதையும் இங்கு நாம் குறிப்பிட்டாக வேண்
டியது முக்கியமானதாகும்.

மணக்கும் ‘மல்லிகை’
கதை, பெயர்,
கவிதை, கட்டுரை,
கருத்து..
எல்லாம் ஆக்கியோர்
தனித்துவம்;
பொறுப்பும் அவரே;

அலுவலகம்:
60, கஸ்தூரியார் வீதி,
வாழ்ப்பாணம் (இலங்கை)

ஓலிம்பிக் சோகம்

மியூனிக்கில் நடந்த ஓலிம்பிக் விளையாட்டு விழாவில் நடந்த துக்கரமான சம்பவத்தையிட்டு நல்லெண்ணம் படைத்த சகல தேச மக்களுமே அதிர்ச்சி அடைந்துள்ளனர்.

ஓலிம்பிக் விளையாட்டுகளில் கலந்து கொள்ளச் சென்ற 11 வீரர்களின் உயிர், அரசியல் சதுரங்கப் போட்டியில் வீணை பறிக்கப்பட்டுள்ளது மிகப் பெரிய சோகமாகும்.

விஞ்ஞான, விளையாட்டு, இலக்கியத்துறைகள் உலகிற்குப் பொதுவானவையாகும். இதில் நஞ்சு கலக்க முனைபவர்கள் அனைவரும் மனுக்குலத்தின் சத்துராதிகள் ஆவார்கள்.

இன்று மியூனிக்கில் நடந்த படுகொலையை முந்தி விழுந்து கண்டிக்க முனைபவர்கள், முன்னர் நோபல் பரிசு விவகாரங்களில் எத்தனை கீழ்த்தரமாக அரசியல் தகுடுதத்தம் செய்தவர்கள் என்பதும் கவனத்தில் எடுக்கத்தக்கது. இந்த அரசியல் சதிராட்டத்தில் அமெரிக்கா முன்னின்றதையும் நாம் மறக்க முடியாது.

பாலஸ்தீன அராபியர் நாடற்ற அரசியல் அநாதைகளைக்கப்பட்டு தேசம் தேசமாக அலைவாய்ப்பட்டுத் திரியும் சம்பவத்தையும் நாம் மறந்துவிடவில்லை. 24 ஆண்டுகளாக இழந்த தமது நாய்நாட்டை விடுவிக்க முனையும் அவர்களது உணர்வை நாம் மதிக்கிறோம். அதற்காக இப்படியான பலாத்கார வழிமுறைகளைப் பொது விழாக்களில் கையாண்டு தமது பிரச்சினைகளைத் தீர்த்து விடலாம் என நினைத்து நடவடிக்கை எடுப்பதும் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியதல்ல. கண்டிக்கத்தக்கது.

விளையாட்டுத்துறை இனம், நாடு, மொழி கடந்த ஒன்று.

காலாதி காலமாக எத்தனையோ சிரமங்களுக்கு மத்தியில் சர்வதேச ஓலிம்பிக் விளையாட்டுப் போட்டிகள் நடைபெற்று வந்துள்ளன.

மனித சாதனைகளை — அவர்கள் எந்த நாட்டவர்களானாலும் — நினைத்து நினைத்துப் பெருமைப்படக் கூடிய மனுக்குல வெற்றிகளை சூழங்கப்படுத்த யாரையுமே அனுமதிக்க கூடாது.

நாடுகளுக்குள் பலப்பல பிரச்சினைகள் தலைதூக்கலாம். அதற்குப் பொது விழாக்கள் பலியாகக் கூடாது.

கறுப்பு செப்டம்பர் இயக்கத்தினர் ஓலிம்பிக் சரித்திரத்தின் முகத்திலேயே நன்றாகக் கரியை அப்படியே பூசி விட்டதுடன், தமக்குள்ள அடிதாபத்தையும் உலக நாடுகளில் ஓட்டு மொத்தமாக மறைக்கவும் செய்துள்ளனர்.

எழுத்தாளர்களும் தமிழும்

சு. மகாலிங்கம்

'கு. ப. ராவினுடைய மிகவும் Sexy யான சிறுகதையிலும் கூட இந்த அளவு வரையிலும் தான் செல்லலாம் இதற்குமேல் செல்லக் கூடாது என்று அவர் வரம்பு கட்டிக்கொண்டிருந்ததை உணர முடிகிறது.' இப்போது கட்டிலை விட்டிறங்காத மனிதர்களைப் பற்றியும் Nymphos Satyrs பற்றி எழுதக் கூடிய ஒரு நிலை ஏற்பட்டுள்ளது.

இந்த Sophistication அவசியமா என்று கேட்பவர்கள் இருக்கலாம்.

— 'தீபம், ஏப்ரல் 1969

'யூ ஆர் ரைட் ஆன் யூ லெ இந்த - என்ன சொன்னீர்கள்?'

'எமோஷனல் கான்ஸ்பீனிட் Build up ஆகவில்லை'

ஆமாம், வாஸ்தவந்தான்.

ஆனால் Craftsman ship நன்றாக இருந்தது.

அப்படி நினைக்கிறீர்களா நீங்கள்.

'Superp'

— 'தீபம்' ஆகஸ்ட் 1970

சந்தேகமில்லாமல் புகழ் பெற்ற தமிழ் எழுத்தாளர்கள் தான் இங்ஙனம் எழுதுவார்கள். ஆங்கிலத்தையும் தமிழையும்* இங்ஙனம் கலந்து விரவி வரும் நடை உலகில் வேறெந்த மொழி

யிலும் காட்டிப் பெருமைப்படக்கிடைக்காத விடயம். தமிழில் நிறையக் கிடைக்கும். ஆங்கிலச் சொற்களை அப்படியே அம்மொழி எழுத்திலேயே எழுதித் தமிழ் வசனம் அமைக்கிறார்கள். இதை என்னவென்று சொல்வது? மேலே யுள்ள முதலாவது பகுதி திரு. க. நா. சுப்பிரமணியம் அவர்களுடையது. இரண்டாவது, 'ஆதவன்' அவர்களுடையது. இவர்கள் யாருக்காக எழுதுகிறார்கள்? இதிலென்ன சந்தேகம்? தமிழ்விமர்சகர்களுக்காகத்தான் எழுதுகிறார்கள். அப்படியானால் இந்த இடையிட்ட ஆங்கிலச் சொற்றொடர்கள்.....? அச்சொற்கள் புரியாதபோது கருத்துத்தொடர்பு அறுந்துவிடுகிறது. அவர்கள் எழுதியதின் பயனும் குறைந்து விடுகின்றது.

ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு, ஜெர்மன், இத்தாலியம் போன்ற ஐரோப்பிய மொழிகள் ஒரே எழுத்து வடிவங்களையே பயன்படுத்துகின்றன. ஆதலினால் ஆங்கில வசன நடையில் ஏனைய மொழிச் சொற்களைச் சேர்க்கும் போது அது அசிங்கமாகப் படுவதில்லை. சமீபத்தில் ஆங்கில இலக்கியத்தில் மிகுந்த பயிற்சியுள்ள நண்பரொருவருடன் பேசியபோது ஆங்கிலத்தில் இப்படி அசிங்கமான முறையில் கலப்படம் செய்யப்படுவதில்லையெனக் குறிப்பிட்டார். நமது ஆங்கிலம் தெரிந்த தமிழ் மேதைகளுக்கு

மல்விகை வளர்ச்சி நிதி

திரு அ. சி. நல்லையா ரூ-10.00
364, நாவலர் வீதி
யாழ்ப்பாணம்

செல்வி.ராஜம் தேவராஜன் 4.00
அரசடி வீதி
யாழ்ப்பாணம்

தமிழில் தம் கருத்தை செம்மை யாகச் சொல்லத் தெரிவதில்லை. நுட்பமற்ற வெகு சாதாரண மான சொற்களைக்கூட மொழி பெயர்க்க முடியாமல் திணறி இந்த விசித்திர நடையில் இறங்கி விடுகிறார்கள். இந்தக் கையா லாகாத மேதைகளை விட வேறு சிலருக்கு ஆங்கிலத்தில் சொன் னை ரூன் வலுவுள்ளதாகச் சொன்னதாக ஒரு ஆத்ம திருப்தி ஏற்படுவதுண்டு.

'ஐ டோன்ட் நோ வாட் ஐ காவ் அச்சீட்டு டு ஹாப் நைஸ் ரிஷ்ப்ஷன்ஸ் லைக் திஸ்' என்றான் முகுந்தன்.

'தி நியூஸ்மேன் இஸ் தி வோன்லி என்ட் ஆஃப் சொ ஸைட்டி. தி ஆப்பிள் இன் தி ஜர்னலிஸ்டிக்ஸ்டன். இட் இஸ் ஈனி டு ஈட், பட் ஹர்ட்டு டைஜெஸ்ட்..... 'திஸ் இன் தி ஏஜ் ஆஃப் இன்ஸ்டன்ட் கம்யூ னிகேஷன்ஸ். தி நியூஸ்மென் இஸ் தி ஒன்லி மாஸ்டர் ஆஃப் திஸ் கம்யூனிகேஷன்ஸ். ஜர்ன லிஸம் ரெக்ஞயர்ஸ் ஏ டிஸிப் லிள் ஆஃப் மைன்ட் அண்ட் ஆல்ஸோ ஏ லிம்பதடிக் அட் டர்ஸ்டாண்டிங் ஆஃப் மென் கைண்ட்'

— 'தீபம்' மே 1969

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் தங்கப் பதக்கம் பெற்ற ஒரு

தமிழ்ப் பண்டிதரின் கைங்கரியம் இது. இதுவும் ஒருவகைத் தமிழ்த் தொண்டு போலும், 'தீபம்' ஆசிரியர் நா: பாவின் 'செய்தி கள்' என்ற தொடர் நாவலில் இவை இடம் பெறுகின்றன. மேலே குறித்த கருத்துக்கள் இவருக்கும் பொருந்தும். 'தீபம்' வாசகர் ஒருவர் ஆசிரியரிடமே பின்வருமாறு கேட்டிருந்தார். 'தங்களின் 'செய்திகள்' நாவ லில் கதாபாத்திரங்கள் சில இடங்களில் ஆங்கிலத்தில் பேசிக் கொள்கிறீர்களே; அவர்கள் தமிழிலேயே பேசிக்கொண்டால் வாசகர்களுக்கு வசதியாக இருக் காதா?' இதற்கு ஆசிரியர் பதில் பின்வருமாறு. 'உங்கள் குறை யைக் கதாபாத்திரங்களிடம் சொல்லிப் பார்க்கிறேன். அவர் கள் கேட்பார்களோ, மாட்டார் களோ? இந்தக் காலத்தில் யார் தான் புரியும்படி பேசுகிறார்கள்? யார்தான் புரிய வேண்டுமென்று வற்புறுத்துகிறார்கள்?' எவ்வளவு பொறுப்புணர்ச்சியற்ற, தட்டிக் கழிக்கும் பதில்! தமிழ் வாசகர் களுக்கு புரியாமலிருக்கும்படி செய்து கொண்டு, தங்களுக்கும் ஆங்கிலம் தெரியுமென்று காட்ட முனையும் ஒரு முயற்சி. தமிழறி ஞர்களின் ஒருவகைத் தாழ்மை யுணர்ச்சியின் விளைவு.

திரு. பார்த்தசாரதி போன் றேரின் போக்கிற்கு எவ்வகைச் சமாதானமும் கூற முடியாது. அவருடைய பதிலிலுள்ள மழுப் பலின் மூலம் அது அவருக்கே புரிகிறதென்று உணரமுடிகிறது. மேலே முதலில் குறித்தவகைக்கு தமிழில் சொல்லமுடியவில்லை என்று சமாதானம் கூறப்படுகி ருது. சில நல்ல கருத்துக்களை, நுட்பமாக, நாம் உணர்கிற அளவு வலுவுள்ளதாக வாசகர்க ளுக்குத் தெரியப்படுத்த வலு வான தமிழ்ச் சொல் இல்லை

யென்பது கருத்து. அதனை என் னால் புரிந்து கொள்ள முடிசி ருது; ஒப்புக் கொள்கிறேன். ஆனால் அதற்காக அவர்கள் ஆங் கிலச் சொற்களை அப்படிப்பெய்து எழுதுவது பைத்தியக்காரத்தன பயனற்ற முயற்சி. ஏனெனில் தமிழ் வாசகருக்கு அது புரிவ தில்லை. ஆதலினால் அவ்விடத் தில் எழுதியவர் கருத்தினை இட்டு நிரப்பவேண்டிய வெற்றி டம்தான் ஏற்படுகிறது; நினைப் பதுபோல் வலுவான தாக்கமெ துவமில்லை. தவிர, தமிழில் சொல்லமுடியாவிடில், பழம் பெருமை பேசுவதை விட்டு வலி வும் வளப்புமுள்ள மொழியாக தமிழை ஆக்க எழுத்தாளர்கள் முயலவேண்டும். சொல்லநினைப் பதை வாசகன் உணரக்கூடிய வகையில் சொல்ல முடியாதிருப் பது உண்மையில் வேதனையான விடயந்தான். அது ஒரு பிரசவ வேதனைபோல! அதன் பயனாக சொல்வதற்குப் புதிய சொற் கள் பிறக்கவேண்டும். அவை பழக்கத்தில்வந்து மக்களிடையே வழங்கி உணர்த்த வேண்டும். அதனைச் செய்ய முடியாதிருந்

தால், அந்தப் பிரசவ வேதனை யைத் தவிர்க்க முயன்றால், மலடி களாக இருந்து விடுவதே மேல்.

தமிழ்மொழி நம்முடையது. நமது நிறைவுகளையும், குறைவு களையும் தான் அது பிரதிபலிக் கும். ஆதலினால்தான் சொல்ல முடிவதில்லை என்றால் அது நமது ஏலாமையினால்தான் வந்ததென் பதைப் புரிந்து கொள்ளவேண் டும். உண்மையில் அந்தக் குறை பாட்டிற்கு நாமெல்லோரும் பொறுப்பாளிகள். குறிப்பாக வளம் மிக்கதான ஆங்கிலம் போன்ற மொழிகளைக் கற்றறிந் தும் தமிழை அப்படி ஆக்க முயற் சிக்காதவர்களின் பொறுப்பு அதிகம். இவர்களில் பலர் இங் கிலாந்திலிருந்தோ அவ்வது ஐ. நா. சபையிலிருந்தோ நிபுணர் கள் குழுவொன்று வந்து தமிழை வளம்படுத்த வேண்டுமென்று நினைக்கிறார்கள் போலிருக்கிறது! வளமான பிற மொழி தெரிந்த வர்கள் தம் கடனுணர்ந்து செயற்பட்டாலேயே மேற்கு றித்த குறைபாடுகள் நீங்கி தமிழுக்கு விமோசனம் ஏற்படும்.

வருந்துகின்றோம்

முற்போக்கு எழுத்தாள நண்பர் செ. கதிர்காமநாதன் திட ரென அகால மரணமடைந்தது ஈழத்து இலக்கிய உலகையே திடுக்கிட வைத்த சம்பவம்.

புதிய தலைமுறையின் எழுத்துவகைப் பிரதிநிதியாக விளங்கிய கதிர்காமநாதனிடம் நாடு நிறைய நிறைய எதிர்பார்த்திருந்த சந்தர்ப்பத்தில் அன்றை இழந்தது மிகப் பெரிய துரதிர்ஷ்ட மாகும்.

அவரது பிரிவால் மனம் வருந்தும் குடும்பத்தினரதும் சகோ தர எழுத்தாளர்களினதும் ஆழ்ந்த துக்கத்தில் மல்விகையும் கலந்து கொள்கின்றது.

— ஆசிரியர்

எழுத்தாளன் நாகராஜன் சமீபத்தில் அகால மரணமடைந்தது இலக்கிய உலகிற்கு அதிர்ச்சிதரும் சம்பவமாகும். தமிழைத் தான் வளர்த்துத் தமிழாலே தான் வளர்ந்த மதுரகவியின் குடும்பத்தினர் நிரக்கதியான நிலையில் உள்ளனர். இலக்கியகாரனை நேசிக் கும் அன்பு நெஞ்சங்களின் உதவி கோரப்பட்டுள்ளது. மனப்பூர்வமாக உதவுங்கள்.

அன்றாது ஞாபகமாக இக்கட்டுரை பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளது.

— ஆசிரியர்

மறைந்தும் மறையாத மதுரகவி

கனக. செந்திநாதன்

எழுத்தையே தொழிலாகக் கொண்டு, பேனாவால் வாழ்ந்தே திருவேள் என்று கங்கணங் கட்டிக்கொண்டு, இந்த ஈழநாட்டில் வாழ்க்கைத் தேரை ஓட்ட முடியாது. சில பெரிய பத்திரிகைத் தாபனங்களில் இருப்பவர்களால் ஒருவேளை முடியலாம். சுயேச்சை எழுத்தாளனாக வீட்டில் இருந்து கொண்டு அப்படி எண்ணினால் அடுப்படியில் பூனை படுக்கும். ஆறேழு நாள்களுக்கு அன்னம் தண்ணீரைக் கண்ணாலே காணவும் முடியாது.

அப்படிப்பட்ட அருமைத் திருநாட்டிலேதான் மதுரகவி. இ. நாகராசன் 1955-ஆம் ஆண்டுதொடக்கம் — சென்ற பதினேழு ஆண்டுகளாக, உணர்வோடு, உயிர்த் துடிப்போடு ஓய்வொழிவில்லாமல் எழுதி வறுமையை எதிர்த்துப் போராடி வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார்.

அவர் வாழ்க்கை சுயேச்சையை நாடும் வாழ்க்கை. கட்டுப்பாட்டுக்குள் அவரால் நீண்ட காலம் வேலை செய்ய முடியாது. குடும்பப்பாரம், கஷ்டமான வாழ்க்கை என்பவற்றை அவர் அநுபவித்தாலும் சுயேச்சையை நாடும் இயல்புதான் நாகராசனுடையது.

மதுரகவி இ. நாகராசன் தேயிலைத் தோட்டத்துப் பள்ளி ஒன்றில் ஆசிரியராக, ஈழகேசரிக் காரியாலயத்தில் ஊழியனாக, 'தமிழன்' பத்திரிகையில் ஓரளவு பொறுப்புள்ள எழுத்தாளனாக, ஸ்ரீலங்கா அச்சகத்தில் கடமை செய்பவராக, ஈழநாடு காரியாலயத்தில் தொழில் செய்பவராக, அநேகம் மாணவர்களுக்கு 'டியூசன்' வாத்தியாராக சிலகாலம் நிருபராக — இப்படி எத்தனையோ தொழில் புரிபவராக இருந்தார் என்பது உண்மை.

மை. ஆனாலும் அவர் மனம் தாமரை இலையில் தண்ணீர் போல வேலையில் ஒன்றாமல் — சுயேச்சையையே நாடியது. எந்த இடத்திலும் தொழிலை விட நேர்ந்தபோதும் அவர் அதிகம் கலங்கியதே இல்லை.

நான் வாழ்ந்தே திருவேள். என் பேனா, என் எழுத்து என்னைக் கைவிடாது என்றே எப்போதும் கூறிவந்தார். அவர் அப்படிக்கூறியதற்குக் காரணம் இருக்கிறது. அது மற்றவர்களுக்குப் புரியாத காரணம்.

அவருக்கு இலக்கியத்துறையுள் 'எல்லாம் கைவந்த சரக்காக' இருந்தது. அவரைப் பலர் கவியரசுக்களிலே கவிஞராகவே பார்த்தனர். 'மதுரகவி' என்ற பட்டமும் அவரது கவிதை ஆற்றலுக்காகவே கொடுக்கப்பட்டது. சென்னை மாநகரில் நடைபெற்ற உலகத் தமிழ் விழாவில் கவிதைக்கான சிறப்பையும் அவர் பெற்றார். ஆனாலும் அவர் நல்ல சிறுகதை எழுத்தாளர். உணவு உண்ணும் நேரத்தில் கூட 'ஒரு சிறுகதைக்கு நல்ல' கரு' சொல் பார்க்கலாம்' என்று கேட்டால் தட்டுத் தடங்கவின்றி ஏதோ எழுதி வைத்திருப்பவரைப் போல அருமையான சிறுகதை ஒன்றைக் கூறி விடுவார். கவிதையில், சிறுகதையில் பிறகு பின்னை என்று அவர் சொல்லி நான் பார்த்ததேயில்லை. அப்படியே சிறுவர்க்கான பாடல்களில் அவர் முயற்சி செய்து பார்த்துள்ளார். நாவலில், கவிதை நாடகங்களில் தன் கைவண்ணத்தைக் காட்டியுமுள்ளார். இதற்கு அவர் கவனியிட்டுள்ள நிறை நிலா (சிறுகதை) வாழ்க்கை ஒரு வசந்தம் (நாவல்) சிறுவர்பாடல் (சிறுவருக்கான கவிதைகள்)

சிலம்பு சிரித்தது (கவிதை நாடகம்) குயில் வாழ்ந்த கூடு (காவியம்) என்பவை சான்று.

எல்லாம் ஓரளவு கைவந்த எழுத்தாளரானபடியால் எழுத்தை நம்பி எப்படையும் வாழ்ந்து விடலாம் என்று அவர் நம்பிக்கைகொண்டிருந்தார்.

இன்னும் அவரிடம் ஒரு சிறந்த குணம் இருந்தது. அவர் பலதரத்திலுள்ள மக்களோடும் பழகுவவராக இருந்தார். வியாபாரிகள் அவர்மேல் அனுதாபமுடையவர்களாயிருந்தனர். தொழிலாளர்கள் அவரது தோழர்கள். அவர் சாதி, மத பேதம் பார்ப்பதில்லை. அது போல இலக்கியக் 'கொள்கை'ப் போர்களுக்கும் முகம் கொடுப்பதில்லை. அதற்கு அவருக்கு நேரமோ ஓய்வோ சிடையாது. தமது படைப்புக்களைப் பற்றிக் குறை கூறுவோரைக்கூட அவர் 'சட்டை' செய்வதில்லை.

இதனால் அவர் தமது சில நூல்களைப் பல விளம்பரங்கள் சேர்த்து வெளியிட முடிந்தது.

எழுத்தாளர்கள், தொழிலாளர்கள் — பலதரப்பட்ட அரசியல் வாதிடிகள் — அச்சக மனைஜர்கள், ஊழியர்கள் அவரது மறைவு தினத்தில் திரண்டிருந்த காட்சி; பேசாத நாவில்லை. புகழாத மனிதரில்லை. அதுதான் மதுரகவியின் எல்லா மனிதர்களையும் நேசித்த மனிதத்தன்மையின் பிரதிபலிப்பு.

ஆம். அவர் மறைந்தும் மறையாத மக்கள் கவியாக — மதுரகவியாக விளங்குகிறார்.

அவரை நினைக்கும்போது — கவிஞர் கந்தவனம், காரை சுந்தரம்பிள்ளை, அரியாலையூர் ஜயாத்துரை, கல்வயல் குமாரசாமி, மதுரகவி நாகராசன்

என்னும் யாழ் — இலக்கிய வட்டக் கவிஞர்கள் சென்ற ஐந்து வருடங்களாக சென்ற இடமெல்லாம் சிறப்புப்பெற்று நடாத்திய கவியரங்கங்கள் மனத்திரையில் மிதக்கின்றன. கவியரங்கங்களில் தொடக்கக் கவிஞராக இருந்த மதுரகவியின் பாடல்களைக் கேட்பது எப்போது என்ற ஆதங்கம் மேலிகிறது.

என் வாழ்விலும் ஒரு நடட்டம். மத்தாப்பு, மணிமகுடம், நீதிக்கரங்கள் என்ற படைப்புகளிலெல்லாம் அவரைத்தான் தொடங்கும் எழுத்தாளராக முன்னணியில் நிறுத்தினேன். அவரும் தகுந்த மதிப்பை எனக்குக் கொடுத்து 'வாத்தியார்' என வாயூற மனங்குளிரப் பேசினார். ஆலோசனைகள் நல்கினார். இனி அந்தக் குரல்.....

அவர் அன்றாட வாழ்க்கைத் தேரை ஓட்டினார் என்பதுண்மை

ஆனால் அவர் குடும்பத்துக்கென ஒன்றையும் சேகரித்து வைக்கவில்லை.

அவருக்கு ஆறு குழந்தைகள். மனைவி தாயார் எனப் பெரிய குடும்பம் அது.

பதினேந்து நாட்களுக்கு முன்னர்தான் அவருடைய தம்பியார் மட்டக்களப்பில் சடுதியாக ஒரு பஸ் விபத்தில் காலமானார். இது ஒரு பெரிய இழப்பு. அக் குடும்பத்தாருக்கு ஒன்றின்மேலொன்றாக, கஷ்டம். குடும்பம் ஆரூப் பெருந்துயரில் ஆழ்ந்திருக்கிறது.

சாதாரண எழுத்தாளர்களாகிய எங்களால் என்ன செய்ய முடியும்?

ஏதோ எங்களால் செய்யக் கூடிய உதவியை — மனிதர்களை நேசித்த மதுரகவிக்குச் செய்ய வேண்டியது நமது கடமை.

மதுரகவி இ. நாகராஜன்

குடும்ப நல நிதிச்சபை

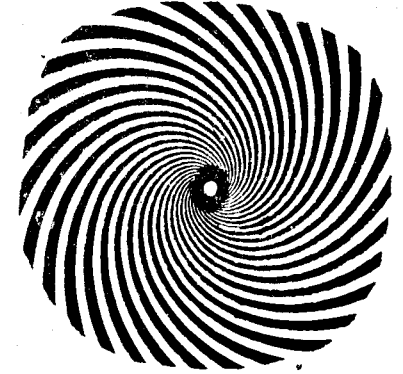
அன்புடையீர்!

காலஞ்சென்ற மதுரகவி இ. நாகராஜன் அவர்களின் குடும்ப நிலைமை தாங்கள் அறிந்ததே. மிகவும் கஷ்டமான நிலையிலுள்ள அவரது குடும்பத்துக்கு உதவும் பொருட்டு நிதி திரட்டி வருகின்றோம்.

தங்களையும் பண உதவி புரியும்வண்ணம் தயவுடன் வேண்டுகின்றோம். தங்கள் நன்கொடையைக் கவிஞர் வி. சுந்தவனம், குரம்பசிட்டி, தெல்லிப்பழை என்ற முகவரிக்கு இம்மாத முடிவுக்குள் அனுப்பியுதவுமாறு அன்புடன் வேண்டுகின்றோம்.

நா. த. செல்லத்துரை கவிஞர் காரை. செ. சுந்தரம்பிள்ளை
தலைவர். செயலாளர்.

சிறுகதை

மாறுசாதி

திக்குவல்லை கமால்

முன்வாசலில் எரிந்து கொண்டிருந்த குப்பிலாம்பின் வெளிச்சம் கதவுக்கிடையால் புகுந்து, அடுத்த அறை எதிர்ச் சுவரில் கோடு வரைந்தாற்போல் படிந்திருந்தது. கூரையின் ஒருபக்கமாகப் பதித்திருந்த கண்ணாடிக்குள்ளால் ஓரி ரண்டு நட்சத்திரங்களும் மின்னிக்கொண்டிருந்தன.

இவை இரண்டையும் மாறி மாறிப் பார்த்தவண்ணம் பாயில் புரண்டு கொண்டிருந்தாள் ஹிதாயா. ஏழெட்டு வருடங்களாக நாளாந்தம் இதே நேரத்தில் விரிந்து பழகிப்போன அவளது கண் இமைகள். இன்றும் விரிந்த கொண்டதில் தவறில்லைத்தான்.

இந்த ஒரு மாதத்தையும் மாத்திரம் தவிர்த்து, அதற்கு முன்பெல்லாம் அவள் இந்த நேரத்தில் நிச்சயமாகக் குசினிக்குள் குந்தி அடுப்பெரித்துக் கொண்டு அல்லது கோப்பி கலக்கிக்கொண்டு தானிருப்பாள்.

அதிகாலையிலேயே பொட்டணியைச் சுமந்தபடி வெளிக்கிடும் ஜெமீல் நானாவிற்கு, அந்தக் கோப்பிக் கோப்பையில் எத்தனையோ நம்பிக்கைகளும் மனநிறைவுகளும் தான்!

ஆனால் இந்த ஒருமாத காலமாக..... எல்லாம் அடிதலை மாறிப்போயிருக்கிறதே!

அவள் இன்னும் கண்களைத் திறந்தபடி புரண்டுகொண்டிருந்தாள். வெளியே காக்கங்களகத்திப் பறக்கத் துவங்கியதைத் தொடர்ந்து, விடிந்துவிடமுன் தண்ணீர் எடுத்துவரக் கிளம்பும் கன்னியர்களின் கலகலப்பு அவளை ஒன்றும் செய்துவிடவில்லை.

மாறாக முன் வாசலிலிருந்த தெழும்பும் அந்த நெஞ்சைப் பிழிந்தெடுக்கும் ஒலி.....

'கஹ்... கஹ்... கஹ் கஹ்'

தலையைக் கிளப்பி ஒய்ந்து விடுகிறதா என்ற எதிர் பார்ப்புடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்த

தான். அங்கே, அது தொடர் கதையாக நீண்டுகொண்டிருந்தது.

'சடக்' கென்றெழுந்து, நிலத்தில் உராய்ந்து இழுப்பதும் பிடவையைக் கூடக் கவனிக்காமல் முன்வாசலுக்குப் போய் கணவனின் நெஞ்சை மேல்நுந்துழைக இடைவிடாது தடவியபோதுதான் ஒருவாறு இருமல் ஓய்ந்தது.

அதே கைப்பட மேசையில் வைத்திருந்த 'சுடுதண்ணீர்ப் போத்த' விளிருந்து வெந்நீரில் கொஞ்சம் வார்த்தெடுத்துப் பருக்கினான்.

நன்றாக விடிந்துகொண்டு வருவதற்குத்தாட்சியாக வெளிச்சம் பலபுறமும் பரவிக்கொண்டிருந்தது.

கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளிக்கிட்டவள் பின்புறமாகக் கட்டிவைத்திருந்த துண்டுகளையும் அழித்துவிட்டு விட்டுக் காலைக் காரியங்களில் ஈடுபடலானாள்.

அதிகாலைவேளையில் பவித் குளிரில் கணவனை அதுவும் நோயாளியாக இருக்கும் நிலையில் வெளிக்கணுப்ப விரும்பாத அவள், அதற்கேற்ற முன்னேற்பாடுகளைச் செய்துதான் வைத்திருந்தாள்.

அப்போது நேரம் ஏழுமணியைத் தாண்டியிருக்குமென்பதை குர்ஆன் பள்ளிக்கூடத்துக்குச் சென்றுகொண்டிருந்த சிறுவர், சிறுமியர் மூலம் தெரிந்துகொண்டதும் சீக்கிரம்போய் மருந்துக்கு முகைகளை எடுத்து அவருக்கு விழுங்கச் செய்துவிட்டு முற்றத்தைப் பெருக்கத் துவங்கினாள்.

உடற்கூட்டுக் குலைந்து நோயாளியாகக் கிடக்கும் ஜெமீல்

நானாவை, 'பொட்டணி ஜெமீல்' என்று சொன்னால் தான் எவரும் ஒரேயடியாகப் புரிந்துகொள்வார்கள்.

வசதியாக வாழும் பலர் அவருக்குச் சொந்தக்காரராக இருந்தபோதிலும் அவர்களுக்குப் பல்லைக் காட்டித் தலைசொறியும் பழக்கம், வாழ்க்கை வசதியற்று இப்படி நோயாளியாக அவதிப்படும் நேரத்திலும்கூட அவரிடத்திலில்லை.

அவர் கல்யாணம் செய்து கொண்ட புதிதிலெல்லாம் உதவிக்கு இன்னொருவரையும் இருத்திக்கொண்டு பக்கத்து ஊர்களில் நடக்கும் சந்தைகளுக்குப் போய்ப் பிடவை வியாபாரம் செய்துகொண்டிருந்தார். நாட்பட நாட்பட இயற்கையான வாழ்க்கைச் சோதனைகளால் தாழ்த்தப்பட்டு, உள்ளூர்ப் பொட்டணி வியாபாரியாக மாறிவிட்டார்.

ஓவ்வொருநாளும் அதிகாலையில் பொட்டணியைத் தலையிற் சுமந்து முழக்கோலைக் கையிலெடுத்தாரென்றால் இனி ஐந்தாறு மைல்கள் காற்றோல் தேய 'நட்டாராஜா' தான். பின்பு — மாலையில் விளக்கேற்றும் வேளையில்தான் சாப்பாட்டுச் சாமான்..... காய்கறிகள் சகிதம் வீடுவந்து சேர்வார்.

வாராவாரம் எப்படியோ கடைகளில் பிடவைத் தினுசுகள் வாங்கிச் சேகரித்துக் கொள்வார். அவளும் அப்பகுதிப் பெண்களின் ஓய்வு நேரக் கைப்பின்னலான 'நேரத்தை'களை வாங்கியும், சட்டைப் பிடவைகளுக்குப் பூவேலைகள் செய்து கொடுத்தும் கணவனுக்கு ஒத்துழைப்பாள்.

'முதலாளி இன்னவத?'

இக்குரலைக் கேட்டதும் சரிந்து தோளில் விழுந்திருந்த பிடவையை இழுத்துத் தலையிற் போட்டபடி கழுத்தை உயர்த்திப் பார்த்தான். அங்கே..... வெற்றிலைக் காவியேறிய பற்களால் சிரித்தபடி ஒரு சிங்களவர் நின்றுகொண்டிருந்தார்.

'ஓவ் எதுலட என்ன' என்றவாறு துடைப்பங்கட்டையை மூலையில் வைத்துவிட்டு, உள்ளேபோய் இரண்டாம் அறைக்குத் தலையாட்பார்த்தபோது அவர் உள்ளே வந்தமர்ந்து கணவனிடம் 'சுகம் விசாரிப்பதை அவதானித்தான்.

அப்போது அடுப்பில் தண்ணீர் கொதித்துக் கொண்டிருந்தது அவளுக்கு வசதியாய்ப் போய்விட்டது. உடன் தேனீர் தயாரித்தவள் ஒரு கணம் தயங்கியபோது..... வந்திருப்பவருக்கு அதனைக் கொண்டுபோய்க் கொடுக்க வேறுயாரும் இல்லை யென்பதால் அவளாகவே கொண்டுபோய்க் கொடுத்து விட்டு உள்ளே வந்தாள்.

'உம்மா! ஆப்பா... உம்மா ஆப்பா' விழித்தெழுந்துவிட்ட மகன் ஓடிவந்து அவளின் முந்தானையைப் பிடித்துக்கொண்டு சிறுநீர் கழிக்கவோ முகம் கழுக்கவோ போகாத நிலையில் அடம்பிடித்தபோது அவளுக்குப் பலத்த கோபம்வந்து முட்டியது. பாவம்; அது சிறுபிள்ளைகளுக்கே உரித்தான இயல்புதானே?

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை; நேற்றைய நாளும் எப்படியோ கழிந்துபோய்விட்டது. இன்றவது அவனைக் கூட்டிக்கொண்டு போய் நீராட்டாவிட்டால் பின்பு பாடசாலை நாட்களில் அதை நினைத்துப் பார்க்கவே இயலாதல்லவா? அதே நேரத்

தில் வீட்டில் சேர்ந்திருந்த அழுக்குத்துணிகளும் கூட அவனை மேலும் உசார்ப்புடுத்தியது.

அடுத்த கணம் 'வாமகன் குளிக்கப்போக...' சிறுவனையும் அழைத்தபடி துணிமணிகளையும் சேர்த்துக் கட்டிக்கொண்டு தயாரானான்.

'எனக்கேலும்மா... பெளத்துநோவு' என்கிருந்துதான் அவனுக்கிந்த நோய் திடீரென்று வந்ததோ! குளிக்காமலிருக்க அவன் போடும் போலிக் காரணம்தான் அது என்பது அவளுக்குத் தெரியாதா என்ன?

'குளிக்க வந்தால்தான் ஆப்பதருவன்'

இந்த மந்திரத்தை அவள் சந்தர்ப்பம் பார்த்து உச்சரித்ததுதான் தாமதம். தன்னிச்சையாக அவன் பின்னால் வந்து கொண்டிருந்தான்.

'அம்ஐத்து... அம்ஐத்து... பானியக் கொஞ்சம் எடுக்கவா' அடுத்த வீட்டை அண்மிக்க குரல் கொடுத்தான் ஹிதாயா.

'ஆ..... நானும் குளிக்கப் போகோணும், சொணக்காமக் கொணுவாங்கொ' உள்ளேயிருந்து நிபந்தனையுடன் அனுமதி வந்தது.

இரவல் வாளியையும் சுமந்துகொண்டு நடக்கத்துவங்கினாள். பாவம், ஒரு பெண்ணாக இருந்தபோதிலும், அவளுக்குத் தான் எத்தனை பொறுப்புக்களும் வேலைகளும்... விடிவுகாண முடியாத சிந்தனைகளும்.....

இன்னும் முன்றே முன்று நாட்கள்தான் இருக்கின்றன? டாக்டரின் உத்தரவுப்படி ஜெமீல் நானாவை 'வீரவில்' கயரோக ஆஸ்பத்திரியில் கூட்

டிக்கொண்டுபோய்ச் சேர்க்க வேண்டும். குறைந்த கணக்கில் அதற்கு இருபத்தைந்து ரூபாவாவது கையிலிருக்கவேண்டும்.

இந்த ஒரே மாதத்துக்குள் கையில் மடியில் இருந்ததெல்லாம் விற்றுச் சுட்டு முடிந்தாகி விட்டது. யாரிடமும் கேட்டுப் பெற்றுப் பழக்கப்படாத அவள் வேறெதுவுமே செய்யமுடியாத நிலையில் கடனுக்காவது கேட்டு வைப்போமென்றுதான் நேற்றுக் 'கண்ணாடி முதலாளி'யின் பெண்சாதியை நாடினாள்.

'உம்மயா பகலக்கி மீன் வாங்கேம் சல்லில்ல' என்பது தான் அவளது பதில்.

வெட்கித்து வெட்கித்துக் கேட்டால் நிச்சமம் கிடைக்குமென்ற நம்பிக்கையில் வாய் திறந்த முதல் முயற்சியே இப்படிப் படுதோல்வியை அரவணைத்தபோது அதற்குப் பிறகு இன்னும் ஒருவரிடம் போய் வாய்திறக்கும் தைரியம் அவளுக்கு வரவில்லை.

'எனக்கேல உம்மா..... பௌத்து நோவுது' கிணற்றடியை அடைந்ததும் மீண்டும் சிறுவனின் போலிச்சாட்டு.

நிறைந்திருந்த பெண்களுக்கு கிடையே அவளும் நுழைந்து அவசர அவசரமாக துணிகளைத் துவைப்பதிலும் குளிப்பதிலும் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

நான்கு புறமும் மதில்கள் எழுப்பிப் பெண்களுக்கென்றே விஷேசமாக ஒழுங்கு செய்யப் பட்டுள்ளதுதான் அந்தப் பள்ளிக் கிணறு. இடைவிடாது பெண்கள் கூடிக்கொண்டிருக்கும் அங்கு, வழமைபோல் அன்றும் உள்ளூர்ச் சம்பவங்களின்

விமர்சனங்கள் இடம்பெற்ற போதிலும் அவற்றுக்குத் காது கொடுக்கும் நிலையில் அவளில்லை.

அவளுக்குத்தான் எத்தனை யெத்தனை பிரச்சினைகள்.....

முக்கால் மணிநேரத்துக்குள் துணிகளைத் துவைத்து, மகளைக் குளிப்பாட்டி, தானும் குளித்துப் புறப்படத் தயாரான போதுதான் அந்த வேண்டுகோள்.

'பாளியக் கொஞ்சம்தான்... நான் குளிச்சிட்டு அனுப்பியன்'

எதிரே, காதிலும் கழுத்திலும் தங்க நகைகள் பளபளக்க மார்பு ரவிக்கையைக் கழற்றிய படி நின்று கொண்டிருந்தாள் 'கண்ணாடி முதலாளி'யின் மனைவி.

அவள் சிறிது யோசித்தாள். இரவல் கொடுத்தவள் உடனே கொண்டுவந்து தரும்படி சொல்லியிருக்கிறாளே!

அதே நேரத்தில் கொடுக்காமல் விட்டால் 'நேற்றுக் காசு கொடுக்காததால் தான் தரவில்லை' என்று நினைக்கவும் கூடுமே — அவளது சிந்தனை குழம்பி என்ன பதில் சொல்வதென்று புரியாமல் திகைத்து நின்றாள்.

'புரியமில்லாட்டி எடுத்துக் கொணுபோடி ஒண்ட அருமச் சாமன'

'இல்லை, இது ஏண்டயல்ல; அடுத்தாட்டு பாளி' அவள் காரணம் காட்ட முனைந்தாள்.

'போதும் போதும் சாட்டு. நீ இப்ப பெரிய மனிசிதானே' அப்பெண் அனுவசியமான வார்த்தைகளைப் பொழிந்ததை

அவளால் பொறுக்க முடியவில்லை.

'நாங்க பெருக்கேமில்ல... சிறுக்கேமில்ல... எப்போம் ஒரு மாதிரித்தான்'

'வாய்ப்பு பொத்து நாணயக் காரி..... நசக்கார மனிசனக் கட்டில்ல வெச்சிட்டு, மாறு சாதிய ஊட்டுள்ளுக்குப் போட்டுக்கொண்டு கூத்தாடியவள்... ஒண்ட ரசம்பட்டுத்தானே ஒத்தடுத்தன வாராளியள்...'

அங்கு கிளர்ந்து வெடித்த சிரிப்பொலி அவளை இன்னும் அதிர்ச் செய்துவிட்டது. குனிந்தவர்களும் நிமிர்ந்தவர்களும் தண்ணீர் அள்ளுபவர்களும் முதுகு தேய்ப்பவர்களும்..... அடக்க முடியாமல் வாய்விட்டுச் சிரிக்கத் துவங்கியதைப் பார்த்ததும், அவர்களெல்லோரும் 'கண்ணாடி முதலாளி'யின் மனைவியின் குரலை ஆமோதிப்பதுபோலிருந்தது.

அவள் வேறு எதுவும் பேச முடியாதவளாக..... பேசியும் பயனில்லையே என்பதால் மகனையும் கையில் பிடித்துக்கொண்டு அமைதியாக வீட்டைநோக்கி நடந்துகொண்டிருந்தாள்.

'மாறு சாதி ஊட்டுக்குள்ள போட்டுக்கொண்டு'

இந்தச் சொற்றொடர் மீண்டும் மீண்டும் அவள் செவியில் எதிரொலித்து அவளது உள்ளத்தைத் துகள் துகளாக்கிக்கொண்டிருந்தது.

இருக்கின்ற துயரங்களும் வேதனைகளும் போதாக்குறைக்கு இப்படியும் ஓர் அவமானமா?

இந்த ஏழுவருட காலமாக ஜெமீல்நானூ அன்றையன்றைக்குப் பணம்தான் சம்பாதித்து

வந்தார் என்றுதான் அவள் நம்பியிருந்தாள். ஆனால் அவர் பணத்தை மாத்திரமல்ல பல மனித உள்ளங்களைக்கூடச் சம்பாதித்துள்ளார் என்பதை, அவர் நோயாளியாக மாறிய இந்த ஒரே மாதத்துக்குள் அவள் நன்குணர்ந்துகொண்டாள்.

ஒவ்வொரு நாளும் அவர் பழகிய பகுதிகளான ஊராமம், ரதம்பல, பிடதெனி முதலிய பகுதிகளிலிருந்து வந்துபோய்க் கொண்டிருக்கும் சிங்களச் சகோதர சகோதரிகளே அதற்குச் சான்று.

சொந்தக் காரர்களென்றும் ஊரவர் என்றும் இருப்பவர்களெல்லாம் புறக்கணித்து வைத்திருக்கும் இந்நிலையில், பழக்கப் பிணைப்பால் வந்து போய்க் கொண்டிருப்பவர்களைக் கூட விட்டுவைக்காது கெட்ட கதைகளைத் தொடுக்கும் இவர்களின் விகாரத்தனத்தை யாரிடம்தான் சொல்வது?

'உம்மா... ஆப்ப... உம்மா ஆப்ப'

வீட்டை அடைவதற்கும் சிறுவன் மீண்டும் கோரிக்கை விடுவதற்கும் சரியாக இருந்தது.

முதன் முதலில் அவனுக்குக் காலைச் சாப்பாடு ஒழுங்கு செய்து கொடுத்துவிட்டு, கணவனைப் பார்க்க முன்னே ஓடிச் சென்றாள் ஹிதாயா.

அப்பொழுதுதான் இருமி ஓய்ந்தாரோ என்னவோ நெஞ்சைத் தடவியபடி சுருண்டு கொண்டிருந்தாள் அவள் கணவன். அவரைக் கண்டதும் கிணற்றடியில் நடைபெற்ற சம்பவம் அவள் நினைவில் கீறல் போட்டது.

'நசக்கார மனிசனக் கட்டில்ல வெச்சிட்டு... மாறுசாதிய

பாட்டாளி வண்டிகள் மாலைகள்

ஓய்ந்த கடலை
ஒளி பெருச் சூரியன்
பாயப் பெரும் புலி
- இன்றைய பாட்டாளி!

ஓயாத ஓட்டம்
அவனோர் டாக்ஸி!
ஓழியாத கமையால்
அவனோர் லொறியாம்!
வாயின்றிப் பிரபுவின்
அடிமையாய் உழைப்பதால்
அவனோர் குதிரை!
உழைத்துக் களைத்துப்
பெருமூச்சு செறிவதால்
அவன்—
புகைவண்டி!

பட்டம் பதவி
புகழ்மொழி
கைலஞ்சம்
உதறித் தள்ளி
ஊருக்காய்
உழைக்கின்ற
பொதுப் பணியாளனுக்கு
சூட்டுகின்ற
மாலைகள்.....?
வசைச் சொல்லும்
தாக்குதலும்!

எம். எச். எம். சம்ஸ்

ஊட்டுக்குள்ளே போட்டுக்
கொண்டு.....

'சீ! எனது மான உணர்ச்சி
சியைப் புண்படுத்திப் பேசினு
ளே... அவனை அவனை' ஹிதாயா
பக்களை 'நறநற' வென்று கடித்
துக்கொண்டாள்.

சடுதியாக அவன் பார்வை
கிழ்நோக்கிப் பதிந்தது. தோடம்
பழங்கள் கிரைகறிகள் நிறைந்த
கூடையொன்று அவன் கண்க
ளிற் பட்டது. அது காலையில்
வந்த சிங்களவர் கொண்டுவந்
ததாகத்தானிருக்க வேண்டும்.
அவர் மாத்திரமா? ஒவ்வொரு
நாளும் வரும் அத்தனைபேருமே
இப்படித்தான்!

'ஹிதாயா..... என்னத்த
பாக்கிய? அது வெள்ளைவந்த
மாட்டின் மஹத்தய கொணு
வந்தது. அவரு என்னோட உசி
ருமாதிரி. நான் போன ஒரு
மொழம் ரேந்தயாவது எடுக்
காம அனுப்பமாட்டார். நல்ல
வரும்படி காரன் நான்வாண்டு
செல்லச் செல்ல இதோ தந்திட்
டுப் பெய்த்தார்' என்று சொல்
லியவாறு தலையணைக்கடியிலி
ருந்து அதனையெடுத்து நீட்டி
னார்.

அவன் இதற்காகத்தானே
நேற்று முயற்சித்து ஏமாற்றம
டைந்தது. இனிமேல் அந்த
முயற்சியே வேண்டாமென
வெறுத்து இன்னும் மூன்று நாட்
களுக்குப்பின் கணவனை ஆஸ்
பத்திரிக்குக் கூட்டிச் செல்ல
என்ன வழியென்று தெரியாமல்
தவித்துக் குழம்பிக் கொண்டி
ருந்தான்.

அவளது நெஞ்சப் பாரம்
சட்டென்று இளகியதுபோன்ற
உணர்வு.

இப்பொழுது அவளுக்குள்
புது நம்பிக்கையொன்று கூடர்
விடுகிறது. ★

சிறுகதை

என் நண்பன் பெயர்

நாணயக்கார.....

கொட்டாஞ்சேனையிலி
ருந்து, நாணயக்காரராவும்
நாணும் கோட்டைக்குவந்தோம்
'யாழ்தேவி' யில் ராஜநாயகம்
வருவதாகக் கடிதம் போட்டி
ருந்தான். வண்டி வருவதற்கு
இன்னமும் ஒருமணி நேரத்
திற்கு மேலிருந்தது.

'என்னடா செய்யலாம்?'
என்றான் நாண. எனக்குப் புரி
யவில்லை. இனி எங்கள் அறைக்கு
—பம்பலப்பிட்டிக்குப் போய்
விட்டுத் திரும்பி வருவது முடி
யாத காரியம்.

'ஸ்ரேஷ்டனடியிலே பேசிக்
கொண்டிருக்கலாம்; வா, சாப்
பிட்டு வருவோம்' என்றேன்.

2

சாப்பிட்டுவிட்டுத் திரும்பி
'ஸ்ரேஷ்ட'னின் முன்னால் 'ஓல்
கொட்' சிலையருகில் வந்த
போது, நாண மிக உற்சாக
மாயிருந்தான். அவன் 'எடுத்த'
அந்த 'டூம்' அதற்குக் கார
ணமாய் இருந்திருக்கக் கூடும்.
அவன் எப்போதும் இப்படித்
தான்; அளவுக்கு மேல்
போகாது. அந்த ஆறடி உயர

மும், அதற்கேற்ற ஆகிருதியு
மான உடம்புள்ள நாணவின்
கம்பீரத்திற்கு இந்த 'மப்'பின்
உசார் மேலும் பொலிவூட்டும்;
தூர்க்கமான மூக்கும், அதன்
கிழ்க் 'கருகரு' மீசையுமாய்—
ஒரு சாயலில் ராவணனைக் கற்
பனை செய்து கொள்ளலாம்.

'ஏண்டா, ராவண.....
என்று செல்லமாக நான்
அழைக்கும்போதெல்லாம் 'கட
கட' வென்று அவன் சிரிக்குந்
தொனியில், 'மாத்தறை—
யாழ்ப்பாண' மோ, அல்லது
'சீனா—தானா'வோ தலைநட்ட
முடியாத அளவுக்கு எமக்கிடை
யில் இறுகியிருந்த நட்பின்
வைரத் தெரியும். கல்லூரியில்
ஓரே வகுப்பு. ஓரே அலுவலகத்
தில் ஓரே வேலை. தவிர நாண
இப்போது என் 'ரும் மேட்'.

'நிப்பமா? உங்களுக்குப்
போவமா?' என்றான்.

'இதிலேயே கொஞ்சம்
நிப்பம்'

இன்னும் அரைமணி நேரம்
இருந்தது.

3

ஓரே குளிர். பனி மூட்டம்
களிடை வாகனங்களின் ஒளிக்

கதிர்கள் பீச்சப்படுகையில் முப்பரிமாணமுள்ள குவியமாகிற பரிணாமம்..... உடலைச் சிவிர்க்க வைக்கிற காற்று..... அங்கொன்றும் இங்கொன்று மான யந்திர ஒலிகள் இல்லா விட்டால் இன்னும் நன்றாக இருக்கும் என்று நினைத்துக் கொண்டேன்.

'இவர்களை யெல்லாம் பார்த்தாயா?' என்றான் நாணா, கீழே படுத்துக் கிடந்தவர்களைக் காட்டி.

ஆண் — பெண், குழந்தை — கிழவர் என்று ஒரு 'மினி' உலகமே அங்கு — 'ஒல்கொட்' சிலையடியிலிருந்து 'ஸ்ரேஷன்' விருந்தை வரை வியாபித்திருந்தது. நாணா கேட்டதுந்தான் அதைக் கவனித்தேன். இவ்வளவு நாளும் வருகிற போகிற போதெல்லாம் கண்டு கண்டு அது ஒரு சாதாரண விஷய மாய்ப் போய்விட்ட காரணத்தால், நான் அதைக் கவனிக்க வில்லை.

'இவர்கள் இந்நாட்டு மக்களில்லையா?' — சிகரட்டை ஊதியபடி நாணா கேட்டான்.

நான் பேசவில்லை.

'.....டேய், இவங்களுக்கு வேலைவேண்டாம், காசு — சாப்பாடு கொடுக்க வேண்டாம். ஒரு சத்திரமாவது கட்டிப் போட்டா, இந்தப் பனியிலே இப்படிக்கிடக்கத் தேவையில்லையேடா.....'

ஆங்காங்கே தூவப்பட்டிருந்த அந்தக் கும்பலிடை, பலர் இன்னமுந் தூங்கவில்லை. நாணாவின் உரத்த பேச்சால் ஈர்க்கப்பட்டு, எங்களை அவதானித்தனர்.

'நீ சொல்றது சரிநான்; கொஞ்சம் மெதுவாகப் பேசு; எல்லாரும் பார்க்கிறார்கள்' என்றேன்.

உண்மையில் நாணாவின் துடிப்பு எனக்குப் புரிந்துதான் இருந்ததென்றாலும், இந்த இரண்டு 'மொட்டையன்'களும் பேசின ஆகிற காரியமா இது?

நாணா பிறகு டேசாமலிருந்தான். இருவருமாக நடந்து போய் ஸ்ரேஷன் விருந்தையில் நின்றோம். திரும்புகையில் நுழைவாசலருகில் நின்றவர்களைக் கண்டதும் எனக்குத் திடுக்கிட்டது.

சிறில்!

இலேசான ஒரு குளிர் முன்னந்தண்டில் ஒருவதுபோல — 'ராஜநாயகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிராமல், பேசாமல் அறைக்குப் போய் விட்டாலென்ன' என்று நினைத்தேன். 'என்னைக் கண்டால் என்ன செய்யலானே' என்று என்ற பயம் மேலொங்கிற்று. திரும்பி நாணாவை மெல்லத் தட்டுவதற்குள் — சிறில் என்னைக் கண்டு கொண்டான்!

அந்தப் பார்வை — அதிர் பின்னியிருந்த கொடும்..... எனக்கு வியர்த்தது. நாணாவின் கரங்களை இறுக்கப் பற்றிக் கொண்டேன். சிறில், என்ன நினைத்தானோ, 'விவிடே' என்று ஸ்ரேஷனுக்குள் போய்விட்டான். ஆனால், எனக்கென்னவோ, அவன் கம்மாயிருப்பானென்று தோன்றவில்லை. நடுங்கிய கரங்களை உணர்ந்ததும், நாணா 'என்னடா?' என்றான்.

'சிறில்...' எனக்கு மேலே பேச வரவில்லை.

'எங்கே?' என்றவனின் கண்டத்திலிருந்து 'கட கட' வென்ற வெண்கலச் சிரிப்பொலி எழுந்தது. அந்தக் கம்பீரத்தில் — அதன் தைரியத்தில் — நான் சமநிலைக்கு வருகையில், 'வினா கப் பயப்படாதே; நானிருக்கிறேன்' என்றான் நாணா.

வெளியே உறைத்த குளிர், இப்போது அதிகரித்தது போலொரு உணர்வு. சிறிலுக்கு நான் பயப்படுகிற காரணம் — நாணாவும் அறிவான் —

ஓர் அபலைப் பெண்ணைப் பழிவாங்க இந்த சிறில் முன்பொருதரம் முயன்றபோது, என் தலையீட்டால் அவன் திட்டங்கள் கவிழ்ந்தது —

அதன் விளைவாய் இந்த 'தெமலப்பய'லுக்கு ஒரு பாடங்கற்பிக்க முனைந்து அலையும் சிறில்.....

எங்கள் சொந்தக் 'கொழுவு'லுக்கு ஒரு இனவாத முலாம் பூசும் சந்தர்ப்பத்திற்காகக் காத்திருக்கிறோம்!

நாணா உலுக்கினான். 'என்னடா, இன்னுமா நடுக்கம்?'

நான் தலையாட்டினேன்.

4

ராஜநாயகம் வந்தாயிற்று. மூவரும் பஸ்திரிப்புக்கு வந்தோம். 134 அல்லது 137.

பஸ்சைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்ற அலுப்பில் நேரம் ஊர்வது போலிருந்தது. பஸ்திரிப்பில் எங்களைவிட வேறெவருமில்லை. இரைந்தபடி குறுக்

கும் நெடுக்கும் போய்க்கொண்டிருந்த 'டாக்ஸி'களும் மறைந்துவிட்டன.

பின் புறத்திலிருந்து ஒரு செருமல் கேட்டது. திரும்பினால் —

சிறில்! இன்னும் யாரோ இரண்டுபேருடன் நின்றான்.

'நாணா.....' என்றேன். இதற்குள் சிறில் மிக அருகில் வந்துவிட்டான் — தமிழர்களைப் படுமோசமாகத் திட்டியபடி. அவனுக்கு நல்ல வெறி. 'இன்டைக்கு நான் உண்ணைக் கொண்டு வரவில்லை! ஆனால் என்னைத் தொட்டியோ, 'தமிழன் சிங்களவனை' அடித்தா' என்று நாளைக்கு கொழும்பே கலங்கும். கவனம்!' என்னைப் பார்த்துக் குழறினான்.

நாணாய்க்கார வாயிலிருந்த சிகரட்டை எறிந்த அடுத்த கணம் சிறிலின் சட்டை அவன் கையிலிருந்தது! 'சி'யைத் 'த' அடித்தால்தானே, பிழை? டேய் காவாலி! 'சி'யை 'சி'யே அடிக்கிறேன் - நாணும் 'சி' நீயும் 'சி'! இனி எப்படி இனக்கலவரம் வரும்? எளிய ராஸ்கள்... உன்ர அக்கிரமத்துக்கு அவன் துணை வரேல்லையென்று இந்த வேலையை செய்யிறாய்?' நாணாவின் வாய்ப்பேச்சு இவ்வளவு தான்.

அம்மூவரும் 'நிறைவெறி'யில் நின்றதால் என் நண்பனின் வேலை இலகுவாயிற்று. திகைப்பில் கரைந்த நிமிடங்கள்..... 'இனி, இந்த வேலையை நினை யாதே!' - விழுந்தவனுக்கு நாணாவின் குரல் அபயமளித்தது,

ராஜநாயகம் 'டாக்ஸி'க்கு கைதட்டினான். ★

அமரர் அ. ந. கந்தசாமி

த. இராஜகோபாலன்

1946-ம் ஆண்டென்று நினைக்கிறேன். அப்பொழுது நான் இடதுசாரி அரசியல் கட்சியின் தீவிர தொண்டர்களில் ஒருவனாயிருந்த காரணத்தால் மிக வேகமாகச் செயல்பட்டுக் கொண்டிருந்தோரில் நானும் ஒருவன். யாழ்ப்பாணம் பெரிய கடையில் இருக்கும் பாரதி பாடசாலையில் கடைச் சிப்பந்திகளின் கூட்டமொன்று நடைபெற்றது. அக்கூட்டத்தில் நான் சார்ந்திருந்த கட்சிப் பிரமுகர்கள் பலர் பேச்சாளர். அவர்களின் பேச்சுக்களை அடிக்கடி கேட்டு அலுப்பேற்பட்டிருந்தது. அக்கூட்டத்தில் புதிய ஒரு பேச்சாளர் பேசிய பேச்சு என் கட்சிக்குச் சவால் விடுவதாயும், புதிய மாதிரியாகவும் இருந்தது. பேச்சாளனும் மிக மெலிந்தவராயிருந்தாலும் தன் பேச்சாலும் வசீகரத்தாலும் மற்றையோர் வாய்திறக்கத் துணிவற்ற நிலையை அவ்விடம் உருவாக்கியிருந்தார்.

எனது கட்சியில் அப்படியான ஒரு பேச்சாளனில்லையே என்று கருதினாலும் அவரின் பேச்சின் வலிமையில் நானும் கட்டுண்டேன். எல்லோர்க்கும்

யார் அந்தப் பேச்சாளன் என்று ஆவல் தலைதூக்கியிருந்தது. அவர்தான் 'கவிந்திரன்' என்ற புனைபெயரில் கவிதைகளையும் சிறுகதைகளையும் எழுதிக்கூவித்துச் சிறந்த நாடகாகிரியன் என்று இறுதிக் காலத்தில் போற்றப்பட்ட அமரர் அ. ந. கந்தசாமி.

திரு. அ. ந. க. வின் அந்த நாள் கட்டுரைகள், கவிதைகள், சிறுகதைகளை வீரகேசரியின் மூலம் கவைத்தமையால் அவரைக் கண்டபின் அவரிடம் நட்புக் கொள்ளவே விரும்பினேன். அப்பொழுது பூபாலசிங்கம் புத்தகக் கடையில் சந்திப்பு ஏற்பட, அன்பர் பூபாலசிங்கத்தின் தொடர்பால் நட்புறவு ஏற்பட்டது.

இலக்கியம் இருவரையும் இணைத்தது. அக்காலத்தில் அவர் வீரகேசரிப் பத்திரிகையில் உதவி ஆசிரியனாயிருந்தார். லீவு நாட்களில் யாழ்ப்பாணம் வரும்போது இலக்கிய, அரசியல் உரையாடலுடன் நகரத்தின் தென்கரையோரமாய் அமைதி கொண்டிருக்கும் கடலேரிக் கரையில் பல கல் தொலை

வரை இருவரும் செல்வதுண்டு. மாலைப் பொழுதின் செல்வனப் பெயும் அக்கரையில் மோன நிலையில் ஆழ்ந்திருக்கும் தீவுக் கூட்டங்களின் இயற்கையெழிலையும் அவர் தனக்குரிய கவிதாவார்த்தைகளில் வர்ணித்துக் கொண்டே போவார்.

ஒருதடவை 'தேசாபிமானி' யில் வேலை செய்துகொண்டிருக்கும்போது சிரங்கினால் பீடிக்கப்பட்டு ஊருக்கு வந்திருந்தார். அவர் அப்பொழுது கே. கே. எஸ். வீதியில் மெத்தை வீடொன்றின்பக்கலில் அமைந்த சிறிய வீடொன்றில் தங்கியிருந்தார். அவரின் வேண்டுகோளின் பேரில் நான் அங்கு அடிக்கடி சென்று பத்திரிகைகள், சிறுகதைகள், ஒலியம் சம்பந்தமான உரையாடலில் பொழுது போக்குவதுண்டு. அவ்விட்டில் அவருடைய பாட்டியொருவரும், சகோதரியொருவரும் தமையனும் குடியிருந்தார்கள். அவரின் தமையனார் ஏதோ உத்தியோகத்திலிருந்தார்.

'சுதந்திரன்' பத்திரிகையில் அவர் ஆசிரியர் குழுவில் இருந்த காலத்தில் ஆசிரியர் தலையங்கத்தில் இழுபறி ஏற்படுவதுண்டு அப்போது சுதந்திரன் தினசரிப் பத்திரிகையால் வெளிவந்த காலம். இன்று இனப்பற்றை வளர்க்கும் தலையங்கமன்றை ஓர் ஆசிரியர் எழுதியிருந்தால் நாளை பொதுவுடமையை வாழ்த்தும் தலையங்கமொன்று வரும். இந்தத் தலையங்கம் திரு. அ. ந. கவினுடையதாக வேயிருக்கும். அப்பொழுது திரு. செ. இராசதுரையும் அங்கு பணியாற்றிக்கொண்டிருந்தார்.

1950-ம் ஆண்டு நான் நல்லூர் ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூர்

ரியில் மாணவனாயிருந்தபோது ஒரு சிறுகதை 'சுதந்திரன்' வாரப் பதிப்பில் எழுதியிருந்தேன். அக்கதை கல்வாரி வட்டாரத்திலும் வெளியிலும் பெரிய பரபரப்பை ஏற்படுத்தி விட்டது.

என்னிடம் ஐயாயிரமும் பிரசரிப்பாளரிடம் பத்தாயிரமும் நட்ட ஈடுகோரி எனது கதையில் (கற்பனைக்) கதாநாயகன் பிறக்கர் நோட்டீஸ் அனுப்பியிருந்தார். கதையில் வரும் கதாநாயகனின் குண விஷேடங்கள் நிரம்பிய ஒருவர்பணம் சம்பாதிக்கலாமென்று எண்ணியோ என்னவோ இந்த வழியைக் கையாண்டார்போலும்.

இச்சம்பவத்தை நான் அன்பர் அ. ந. க. வுக்குக் கடித மூலம் விளக்கினேன். அவர் எனக்கு, இது பெரிய பிரச்சனையல்ல என்றும் எதற்கும் முன்னேற்பாடாக கையெழுத்து ஸ்டாப்பிரதியைச் சரிபார்த்து எதுவும் வாரதிருக்கச் சில வழிகளையும் எழுதினார். அதன் பிற்பாடு அக்கதாநாயகனும், அவரின் பிறக்கரமும் எந்தவித வம்புக்கும் வராமல் தம்மிலேயே அடங்கிவிட்டனர். இதன்பின் எனக்கு எழுத்தைப்பற்றிய ஆர்வம் குன்றிவரவும் குடும்பப் பிரச்சனைகள் அதிகரிக்கவும் எழுத்துலகிலிருந்து மெல்ல மெல்ல விலகிவிட்ட நிலையில் ஒதுங்கினேன். அன்பர் அ. ந. க. அந்தநேரத்தில் தந்த நம்பிக்கையான பதில்தான் இன்று அவரை நான் புதிய கோணத்தில் ஆராயும் ஆர்வத்தை ஊட்டியது.

நான் 1952-ம் ஆண்டிலிருந்து கொழும்பில் கடமையாற்ற

றிய காலத்தில் நானும் அவரும் சில நூறுயார் தூர வீடுகளில் வசித்தோம். எப்பொழுதும் அவர் இருக்கும் வீட்டைக் கடந்துதான் என் வீட்டிற்குச் செல்லவேண்டும். அடிக்கடி அவர் அறையிலிருந்து உரையாடுவோம். நான் இருந்த வீட்டுக்காரருக்கும் அ. ந. க. வுக்கும் ஏதோ ஒரு வழியில் ஒத்துப்போகும். அது எனக்கு முதலில் என்னவென்று தெரியாமலிருந்தது.

நான் இருந்த வீட்டுக்காரர் ஒருவகையில் கலியாணத் தரகராயிருந்தார். இன்னொருவர்காவில் செருப்புத்தைய பிரமச்சாரிகளாயிருக்கும் வாலிபர்களைத் தேடி அவைவையே தொழிலாகக் கொண்டவர். அவரைப்பார்த்து அ. ந. க. 'கலியாண முருகர்' என்று கேலி செய்து கொண்டிருந்தார். சில பொழுதுகளில் கலியாணத் தரகர்களின் குண விஷேடங்களைத் தனக்கென வழிவந்த சிறப்பான வார்த்தைகளால் வர்ணிப்பார். அப்படி அவர்களில் வெறுப்புற்றிருந்தவர் திரும்ப அவர்களின் பிடியில் எப்படி அகப்பட்டாரென்றே தெரியவில்லை. இரண்டு தரகர்களும் சேர்ந்து அவரை தம்பக்கமிழுத்தார்கள்.

ஒருநாள் திடீரென தனக்குக் கலியாணம் நடக்கப்போவதாகக் கூறினார். பெண் கொழும்புப் பக்கத்தைச் சேர்ந்தவர். சொந்தக்காரர் யாருக்கும் தெரியாமல் திருமணம் நடக்கவிருப்பதையும் ஒருவாறு அவர் கூறியதிலிருந்து ஊகித்தேன். உடனே நான் 'உங்கள் சகோதரியிருக்கிறார். வயது மேலோங்கியிருந்த அண்ணளும் காத்துக் கொண்டிருக்க இப்படியேன்

போய்க் கொண்டிருக்கிறீர்கள்?' எனக் கேட்டேன். சகோதரிக் குரிய ஏற்பாடெல்லாம் முடிந்து விட்டதாயும் ஆகவே தனக்கு ஒரு நல்ல இடம் கிடைத்திருப்பதாகவும் ஏதேதோ கூறி மழுப்பினார். அக்காலத்தில் அவர் சுதந்திரன் பத்திரிகையில் பிரபல எழுத்தாளரான எமிலி ஜோலர்வின் 'நானா' என்ற பாலுணர்ச்சி மிக்க நாவலை மொழிபெயர்த்துக் கொண்டிருந்தார். ஒருவேளை அதன் தாக்கந்தானே அவரை இப்படியெல்லாம் வழிநடத்துகிறதென்று எண்ணினேன். அவரின் முடிவு எனக்கு மனக் குழப்பத்தையும் சஞ்சலத்தையும் உண்டாக்கியது. அந்நாட்களில் விடுமுறை ஏற்பட்டதால் நான் யாழ்ப்பாணம் வந்தேன். வந்ததும் அ. ந. க. முடிவை அவருடைய சகோதரருக்குக் கூறி வைக்கவேண்டுமென்ற ஆவலில் அவர் வீட்டுக்குச் சென்றேன். அங்கு எவரையும் சந்திக்க முடியவில்லை. அதனால் என் முயற்சியைக் கைவிட்டேன்.

திரும்ப அ. ந. க. வை நெடுநாட்களாகக் காணவில்லை.

அவருடன் நீண்ட நாள் இருந்த நண்பர் சில்லையூர்ச் செல்வராசாவிடம் ஒருமுறை விசாரித்தபோது அ. ந. க. மிகச் செளகரியமாவ இடத்தில் வசதியாய் வாழ்கிறார் என்று கூறினார்.

பின்பு நோயால் பாதிக்கப்பட்டு இந்நியாவிலிருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டேன். அப்போது 'தமிழ் நாடு' பத்திரிகையில் கம்பனைப்பற்றி ஓர் கட்டுரை எழுதியிருந்ததைக் கண்ணுற்றேன். அதற்கும் பல வருடங்களின் பின் கொட்டாஞ்சேனை

கல்பொத்தை வீதியில் உணவு விடுதியொன்றில் தனிமையாக வாழ்வதைக் கண்டேன். அவரின் நடத்தையிலும் போக்கிலும் மாறுதல்கள்; பேச்சில் மழுப்பல், தடுமாற்றங்கள். நான் ஏதாவது கேட்டால் அவர் வேறு ஏதாவது பேசிப் பிடி கொடாமல் நழுவுகல் ஆகிய வற்றையே அவதானித்தேன். கடைசியாக அவரைச் சந்தித்தது 'கமலா மோடி' மண்டபத்தில். அங்கு சுயமரியாதைக் கழகத்தை ஆரம்பித்தத் தலைமைதாங்கினார். ஒரு நேரப்பர் அண்ணாத்துரையை அடையப் பேசியபோது கலகம் ஏற்பட்டுக் கூட்டம் அல்லலால் கல்லோலப்பட்டது. எங்கும் கண்டிதகனும் ஜன்னல்களும் மிதறியதுபோல மக்களும் சிதறியோடினர். மீண்டும் தனது உணர்ச்சி மிக்கப் பேச்சினால் கூட்டத்தை மிகச் சிறப்பாக நடாத்திப் பெரிய சாதனையை நிலைநாட்டினார்.

தமிழ் நாட்டின் மணிக் கொடிகால எழுத்தாளர் புதிய

யுகத்தை உருவாக்கியதுபோல ஈழத்தின் 'மறுமலர்ச்சி' கால எழுத்தாளர் ஒரு புதிய தலைமுறையை உருவாக்கினார். அந்தத் தலைமுறையில் அ. ந. க. முற்போக்கான துடிப்புள்ள சிந்தனையாளர். இலங்கையர்கோன், தானையடி; அ. செ. மு. சம்மந்தன், இராஜ அரியரெத்தினம் போன்றோர் பின்னால் ஓர் தலைமுறையைச் சமைத்தவர்கள். அவர்களுடன் அ. ந. க. அத்தலைமுறையை ந்டு வளரச் செய்தவர்.

அவர்தன் இறுதிக்காலத்தில் பிடிவாதமும் குழப்பமான மன நிலையும் உடையவராய் யாபேர்க்கும் புரியாத புதிராய் வாழ்ந்தார். அவரின் இறுதி நாட்களைப் பத்திரிகைகள் வாயிலாக அறிந்தேன். அவர் எல்லாவற்றிலும் தனித்தன்மையுடன் மிளிர்ந்ததுபோல் மரணத்திலும் தனித்தன்மையையே கொண்டிருந்ததும் வியப்பல்ல.

மல்லிகை

ஆசிரியர்: ஓபர்ஸ்க் ஜீவா

கலை

இலக்கிய

மாத இதழ்

60. கஸ்தூரியார் வீதி, யாழ்ப்பாணம்

உண்மை இலக்கிய ரசிகர்களுக்கும் சில பொறுப்பான கடமைகள் உண்டு. ஈழத்து தேசிய இலக்கியம் தனக்குகந்த தகுந்த கௌரவத்தைப் பெற வேண்டும். இதைச் சாதனையாக்க முனைந்து செயலாற்றி வெற்றி பெறும் நோக்கத்துடனேயே மல்லிகை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இதைச் சாதிக்க விரும்புமுள்ளவர்கள் தொடர்ந்து மல்லிகையைப் படிக்கவும்.

ஆண்டுச்சந்தா 7-25 தனிப்பிரதி 50 ச.

சிங்கள நாடகங்கள் தொடர்பாகத்

நா. சுந்தரலிங்கம்

இலங்கையில் கலை, இலக்கிய மறுமலர்ச்சி 1950-ஆம் ஆண்டிலிருந்தே ஆரம்பித்ததாக வரலாற்றாளர் கூறுவர். இதற்குப் பல வருடங்களுக்கு முன்னரே எமது நாட்டிற்கு அரசியற் சுதந்திரம் கிடைத்தபோதும் அதுவரை காலமும் அன்னியர் ஆட்சியில் நடைபெற்றது போலவே சுதேசியக் கலைகளும் இலக்கியங்களும் புறக்கணிக்கப்பட்டும் ஒதுக்கப்பட்டும் வந்தன. எனினும் இத்தகைய ஒரு போக்கு நெடுங்காலம் நீடிக்கவில்லை. காலஞ்சென்ற எமது பிரதமர் திரு. எஸ். டபிள்யூ. ஆர். டி. பண்டாரநாயக்கா இப்போக்கிற்கு எதிராகத் தீவிரமான எதிர்ப்பையும் பிரசாரத்தையும் அரசியல் ரீதியாகச் செய்து ஒரு தேசிய விழிப்புணர்வை நாடெங்கிலும் ஏற்படுத்தினர். இவ்விழிப்புணர்வுக்குச் சிகரம் வைத்தாற்போல 1956-இல் நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தலில் அவர் தலைமை தாங்கிய கட்சியே பெரும் வெற்றியையும் ஈட்டியது. அதோடு நாடெங்கிலும் உருவான இவ்விழிப்புணர்வை ஆற்றுப்படுத்த வேண்டிய பொறுப்பும் அவரிடமே விடப்பட்டது. தேசியக் (சிங்கள தமிழ்க்) கலை இலக்கியங்கள் அரசாங்க மட்டத்தில் அங்கீகரிக்கப்பட்ட நிலை இக் காலகட்

தமிழ் நாடகங்கள்

டத்தோடேயே ஆரம்பிக்கிறது. அன்று தொடங்கி இன்றுவரை இவ்விழிப்புணர்வின் வெளிக்காட்டலுக்கு ஒரு ஊடகமாக விளங்குகின்ற சிங்கள தமிழ் நாடகத்துறைகளை எடுத்து, சிங்கள நாடகங்கள் தொடர்பாக தமிழ் நாடகங்களின் வளர்ச்சி நிலைபற்றிப் பொதுவாகச் சுட்டிக் காட்டுவதே இக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

மேலே குறிப்பிடப்பட்ட காலகட்டம் சிங்கள மக்களிடையே மொழி உணர்வும் இன உணர்வும் பெருவாரியாக பொங்கிப் பிரவகித்திருந்த ஒரு காலமாகும். இதன் காரணமாக கலை இலக்கியங்களிலே புதுமைகளைச் செய்ய வேண்டும் என்ற அவாவும் முயற்சியும் சிங்கள கலை இலக்கிய கர்த்தாக்களிடையே மிகுந்திருந்தது. அது மாத்திரமன்றி இந்தக் கலை இலக்கிய வெளிக்காட்டல் பற்றிப் படர்வதற்கு ஒரு கொழு கொம்பே அன்றைய ஒரு உடனடித்தேவையாகவும் இருந்தது. மேலும் இவ்விழிப்புணர்வு மொழி இன அடிப்படையில் அமைந்திருந்ததால் அதுவரை காலமும் புறக்கணிக்கப்பட்டும் ஒதுக்கப்பட்டும் வந்த பண்டைய கலை கலாசாரங்கள் புத்துயிர் பெறுவதும், அவையே இப்புதிய உணர்வின் சின்னங்களாக

கவும் கொழுகொம்புகளாகவும் அமைந்து விடுவதும் இயற்கையே. எனவே சிங்கள நாடகத்துறையின் வளர்ச்சிக்கான ஆரம்பம் கலாநிதி சரத்சந்திராவின், சிங்கள பாரம்பரிய நாட்டுக்கூத்து மோடியிலமைந்த 'மனமே' என்ற நாடகத்துறையின் மூலம் வித்திடப்பட்டதில் எதுவித வியப்புமில்லை.

'மனமே' என்ற இந்த நாட்டுக்கூத்து முழுக்க முழுக்கப் பழைய பாணியிலே ஆடப்பட்டதொன்றல்ல. இது கதை, ஆட்டம், இசை, வாத்தியக் கருவிகள், உடை அலங்காரம் ஆகியவற்றிலேயே கூடிய மெருகும், புதிய சேர்க்கைகளும், சிக்கனமும், புகுத்தப்பட்டு நவீனப்படுத்தப்பட்ட ஒரு கூத்தாகும். ஆட்டமுறைகளிலும் நாடக அமைப்பிலும் பல பரிசோதனைகளை கலாநிதி சரத்சந்திரா மேற்கொண்டார். இந்த முயற்சி மிக முக்கியமான ஒரு அம்சத்துக்கு எம்மை இட்டுச் செல்கிறது. அதாவது, இங்கே, பழைய கலை வடிவங்கள் பேணப்படுகின்ற அதே வேளையில் புதிய பரிசோதனைகளும் செய்யப் பார்க்கப்படுகின்ற ஒரு நிலையையும் நாம் காண்கிறோம். இது கலைகளின் வளர்ச்சிக்கு மிக அவசியமான தொன்று. எனவேதான் எல்லாவழிகளிலும் மிக உன்னதமான வளர்ச்சியை நோக்கி சிங்கள நாடகத்துறை வீறு நடைபோட அற்புதமான ஒரு ஆரம்பமாக 'மனமே' அமைந்திருந்தது.

இந்தக் காலகட்டத்திலே இத்தகையதொரு ஆரம்ப கட்டம் தமிழ் நாடகத்துறைக்கு ஏற்பட்டதா? இல்லை என்றே கூறவேண்டும். சிங்கள மக்கள்

டையே ஏற்பட்ட அரசியல் விழிப்புணர்வும் அதைத் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட நிகழ்ச்சிகளும் தமிழ் மக்களிடையே பீதியையும் நம்பிக்கையின் மையையுமே வளர்த்தன, இதன் காரணமாக கலைகளும் கலாசாரமும் பேணி வளர்க்கப்படவேண்டிய பொருட்களாகவன்றி பாதுகாக்கப்படவேண்டிய பொருட்களாகவே மாறின. அதோடு கனதியான பழைய பாரம்பரியமும் மிகையான பழமை போற்றும் பண்பும் எம்மவரிடையே இருந்ததால் இத்தகையதொரு வளர்ச்சிக்கட்டம் ஏற்படுவதற்கான சூழ்நிலை உருவாகவேயில்லை.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே இன்னுமொரு முக்கியமான அம்சத்தையும் நாம் மனதிற்கொள்ள வேண்டும். தமிழருக்கென ஒரு தனித்துவமான வரலாறும் பாரம்பரியமும் இருக்கிறது என நாம் எவ்வளவுதான் வாதித்தாலும், இரண்டு இனத்தவரும் இந்த நாட்டிலே இதுவரை சீவித்தும் தொடர்ந்து சீவியும் செய்ய வேண்டியவர்களாகவும் இருப்பதால், இங்கே ஏற்படுகின்ற அரசியல், பொருளாதார, சமூக மாற்றங்கள் இரண்டு இனத்தவருக்கும் பொதுவானவையாக அமைவதோடு ஒரு இனத்தில் ஏற்படும் மாற்றம் மற்ற இனத்தை ஏதாவது ஒரு வழியில் பாதிப்பதையும் நாம் தவிர்க்க முடியாது. அரசியல் பொருளாதார சமூக மாற்றங்களைக் கலைகளும் பிரதிபலிப்பதால் சிங்கள நாடகத்துறையில் ஏற்பட்ட மறுமலர்ச்சி தமிழ் நாடகத்துறையிலும் ஒரு புத்துணர்வை ஆங்காங்கே பிறப்பிப்பதை நாம் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. இதற்கு உதாரணமாக, சிங்கள நாட்டுக்கூத்தில்

ஏற்பட்ட மறுமலர்ச்சி தமிழ் நாட்டுக் கூத்திலும் மறுமலர்ச்சியை ஏற்படுத்தியதைக் காட்டலாம். ஆயினும் சிங்கள நாடகத்துறையில் நடந்ததுபோல் இந்த மறுமலர்ச்சி தமிழ் நாடகத்துறையின் வளர்ச்சிக்கான மிதிகல்லாக அமையவில்லை.

கலாநிதி சரத் சந்திராவால் ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்ட சிங்கள நாடக மறுமலர்ச்சி இதுவரை எவ்வாறு முன்னேறியுள்ளது என்பதை இனிப் பார்ப்போம். சிங்கள நாட்டுக்கூத்தைப் பொறுத்தவரை சரத் சந்திராவால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட மறுமலர்ச்சி அவரோடேயே நின்றுவிட்டது என்றே கூறவேண்டும். இதற்கு, சரத் சந்திராபோல் பண்டைய கலை வடிவங்களில் ஆழ்ந்த புலமையும் அவற்றைத் தற்காலத் தேவைக்கேற்றவாறு நவீனப்படுத்தும் ஆற்றலும் அறிவும் கொண்ட வேறொரு கலைஞன் சிங்கள நாடகக் கலைஞர்களிடையே தோன்றாததுதான் முக்கிய காரணமாகும். ஆயினும் இதலை சிங்கள நாடகத்துறை ஸ்தம்பிக்கு நிற்கவில்லை. மாறாகத் தொடர்ந்து முன்னேறியது. இதற்கு இரண்டு முக்கிய காரணங்களைக் கூறலாம் ஒன்று, சிங்கள மக்களிடையே ஏற்பட்டிருந்த மொழி இன சம்பந்தமான விழிப்புணர்வு படைப்பாற்றலைத் தொடர்ந்து தூண்டிக் கொண்டிருந்தமை; இரண்டாவது, சிங்களத் திரைப்படத்துறை ஆரம்ப நிலையில் இருந்தமையும் பெரும்பான்மையான சிங்களத் திரைப்படங்கள் தென்னிந்தியத் திரைப்படங்களைப் பிரதி செய்பவையாக இருந்தமையுமாகும். இத்தகைய ஒரு சூழல் சிங்கள நாடகங்களின் இயக்கத்திற்குச் சாதகமாகவே அமைந்தன.

இவ்வாறு இயக்கம் பெற்ற சிங்கள நாடகத்துறை தொடர்ந்தும் இயங்க வேண்டுமாயின் இவ்விழிப்புணர்வை மேலும் வளர்க்க வேண்டிய நிர்வாகம் நாடகக் கலைஞர்களைச் சார்ந்ததாக இருந்தது. இதைச் செய்வதற்குத் தரமான புதுப் புது நடிகர்களை உடனடியாக எழுதக்கூடிய நாடகாசிரியர்கள் அவர்கள் மத்தியிலே அப்போது இருக்கவில்லை. ஆகவே இதற்கு மாற்று வழியாக உலகப் பிரசித்திபெற்ற நாடகாசிரியர்களின் நாடகங்கள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு மேடையேற்றப்பட்டன. இந்த நாடகங்களின் வடிவச் சிறப்புகளும், உத்திச் சிறப்புகளும் — சில சமயங்களில் உள்ளடக்கச் சிறப்பும் — சிங்கள நாடகத் தயாரிப்பாளர் சிலர் மேடுகளில் பெற்று வந்த பயிற்சியும் அனுபவமும் சேர்ந்து சிங்கள நாடகத்துறையை மேலும் வலுவடையச் செய்தன. எனினும் ஆரம்ப காலத்தில் இப்போக்கு அவசியமாயும் அனுமதிக்கத் தக்கதாயும் இருந்தது. ஆனால் காலப்போக்கிலே இதுவே சிங்கள நாடகத்துறையின் முக்கிய போக்காக மாறிவிட்டது. இந்தப் போக்கிலிருந்து சிங்கள நாடகத்துறையை மீட்பதே இப்போதைய பெரும் பிரச்சனையாக உள்ளது.

வாரும் எந்தக் கலையும் அக்கலை தோன்றாதற்கு அடித்தளமாய் விளங்குமாறு மக்களையும் அவர்கள் சேர்கின்ற சூழலின் பகைப்புலனில் அவர்களுடைய வாழ்க்கை முறைகள் சமூகப் பிரச்சனைகள் ஆகியவற்றை நேர்மையாகப் பிரதிபலிக்க வேண்டும். எவ்வளவுதான் பிறமொழி நாடகங்கள் சிறப்பானவையாக இருந்தாலும் அவையெல்லாம் அத்தந்த

நாட்டிலே ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகச் சூழலில் உருவானவை. அவற்றை நாம் மொழிபெயர்க்கும்போது அல்லது எமது சூழலுக்கு ஏற்றவாறு தழுவுவாக்கம் செய்யும்போது அங்கு, அடிப்படைக் கருத்துக்கள், எண்ணம், பாத்திரங்கள், உணர்வு ஆகிய எல்லாமே இரவல் வாங்கப்படுகின்றன. அவற்றிலே எமது சூழலுக்குப் பொருந்துகின்ற ஒரு சில பொதுத் தன்மைகளையும் பிரச்சனைகளையும் நாம் இனங்காணலாமே தவிர அவையே எமது சமூகச் சூழலில் எமது பிரச்சனைகளையும் உண்மையான வாழ்க்கைமுறைகளையும் எதார்த்தமாக வெளிக்காட்டும் ஊடகங்களாக அமையமாட்டா. இந்த நிலை தோன்றும்போது நாடகத்துறை — ஏன் கலைகள் எல்லாமே தமது சமூகப் பணியை இழந்து விடுகின்றன. இப்போக்கு நாளடைவில் ஒரு போலி ரசனையை உருவாக்குவதோடு ஒரு குறிப்பிட்ட வரம்பை மீறும்போது ஒரு இனத்தின் சுய ஆக்க திறனை மட்டுப்படுத்தி மழுங்கச் செய்து விடுகிறது. இந்த உண்மை சிங்கள நாடகத்துறையில் இப்போது மிக வெளிப்படையாகத் தெரிகிறது.

உண்மையில் இன்றைய சிங்கள நாடகத்துறை ஒரு ஸ்தம்பிதநிலைக்கு வந்துவிட்டதென்றே கூறவேண்டும். இந்த நிலையில் இருந்து விடுபட்டுச் செல்லப் வேறு வழிகளையும் தயாரிப்பாளர்கள் கையாளுகிறார்கள். நிர்வாகக் காட்சிகள் நாடகங்களில் இடம்பெறலாம் என வாதிப்போரும், 'அறிவுமுதிர்ந்த பார்வையாளருக்காக' நாடகங்கள் தயாரிப்போரும் சிங்களக் கலைஞர்கள் மத்தியிலே இப்போது தோன்றியிருக்கிறார்கள். எமது சூழலையும், தன்மைகளையும்,

மறந்து, மேல்நாடுகளில் கலைப் பிரதிபலிப்புக்களைச் 'சுடச் சுட' இங்கே புகுத்திவிடுவதால் எமது கலைகளையும் மக்களையும் உலக மட்டத்திற்கு உயர்த்திவிட்டலாம் என்ற போலி நம்பிக்கையின் விளைவே இது. சுருங்கக் கூறுவதாயின் சிங்கள நாடகத்துறை இப்போது ஒரு சிறுபான்மைக் கலாசாரமாகவே மாறி வருகிறது. கலைகள் யாருக்காகப் படைக்கப்பட வேண்டும் என்ற தெளிவும், அவற்றிற்கு ஒரு சமூகப் பணி இருக்கிறது என்ற உணர்வும் சிங்கள நாடகாசிரியர்கள், தயாரிப்பாளர்களிடையே மிகக் குறைவாகவே இருக்கிறது.

சிங்கள நாடகங்களின் இன்றைய நிலை இதுவாயின் தமிழ் நாடகங்களின் நிலை என்ன? எமக்கு ஆரம்பமும் கிடையாது தொடர்ச்சியான வளர்ச்சியும் கிடையாது. எரி நட்சத்திரங்கள்போல ஆங்காங்கே ஒரு சில நல்ல நாடகங்கள் தோன்றி ஒளிவிட்டு மறைகின்றன. அவ்வளவுதான். என்றாலும் நாடக மேடையேற்றங்களுக்குக் குறைவேயில்லை. புதுப் புது நாடகங்கள் அடிக்கடி மேடையேறிக் கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் வளர்ச்சி ஒன்றுதான் குறைவாக உள்ளது. சிங்கள நாடகத்துறையில் நடந்ததுபோலவே தமிழ் நாடகத்துறையிலும் நாட்டுக் கூத்து மறுமலர்ச்சியும் சில மொழிபெயர்ப்பு தழுவுவாக்க நாடகங்களின் மேடையேற்றமும் நடைபெற்றன. ஆனால் இவை அத்துறையில் கனதியான ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தத் தவறிவிட்டன.

தமிழ் நாடகங்களிலே மொழிபெயர்ப்பு, தழுவுவாக்க நாடகங்கள் மிகக் குறைவாகவே

ஏகாந்தம்

எங்கே திரும்பியிலும் மனிதப் பெருவெள்ளம் என்றாலும் நான் எந்தன் ஏகாந்தப் பெருவெளியில் நிற்கின்றேன்.

ஓயந்திரங்கள் இயங்குவதும் இதயங்கள் துடிப்பதும் என்னருகே மிக அருகே எனக்குத் தெரிகிறது. என்றாலும் நான் எந்தன் ஏகாந்தப் பெருவெளியில் நிற்கின்றேன்.

எந்தன் உளம்படைக்கும் இன்கவிதைப் பண்ணதனை நானே முணுமுணுத்தல் நன்றாக நான் உணர்வேன். என்றாலும் நான் எந்தன் ஏகாந்தப் பெருவெளியில் நிற்கின்றேன்.

என்முன்னே தோன்றுகிற எல்லா உருவனைத்தும் நன்றாகத் தெரிகிறது நான் அவற்றைப் பார்க்கின்றேன் என்றாலும் நான் எந்தன் ஏகாந்தப் பெருவெளியில் நிற்கின்றேன்.

சிவம் - கோப்பாய்

உள்ளன. சுய ஆக்கமே தமிழ் நாடகத்துறையின் முக்கிய போக்காக இருக்கிறது. பெரும் பாலான சுய ஆக்கங்கள் சமூகப் பிரச்சனைகளையே மையமாகக் கொண்டுள்ளன. சமூக உயர்வு தாழ்வுகளும் வர்க்க பேதங்களும் மேடையிலே சித்தரிக்கப் படுகின்றன. உண்மையில் தமிழ் நாடக எழுத்தாளர்களிடையேயும் தயாரிப்பாளர்களிடையேயும் சமூக உணர்வு கூடுதலாகவே இருக்கிறது. ஆனால் நாடக வடிவம், உத்தி முறைகள், இதர நாடக சாதனங்களைப் பயன்படுத்தும் முறை ஆகியன பற்றிய அறிவும் தெளிவும் மிகக் குறைவாகவே இருக்கிறது. இதனால் நாடகங்கள் பெரும்பாலும் தமது கலைத் தன்மையை இழந்து விடுகின்றன. இது தமிழ் நாடகத்துறையின் வளர்ச்சிக்குப் பெரும் இடராகவே உள்ளது. எனினும் உருவம் உத்திமுறைகள் பற்றிய உணர்வு தமிழ் நாடகத் தயாரிப்பாளரிடையே பெருகி வருவதையே அண்மையில் மேடையேறிய சில நாடகங்கள் உணர்த்துகின்றன. இன்றைய தமிழ் நாடகத்துறையின் பொதுவான நிலை இதுவாக இருந்தபோதும், அது மலர்ந்து விரிவதற்கான சூழல் இன்னும் உருவாகவில்லை என்றே கூறத் தோன்றுகிறது. அதோடு தென்னிந்தியத் தமிழ்ப் படங்களின் தாக்கமும் கூடுதலாகவே இருக்கிறது. இந்நிலையில் பார்வையாளர்களை நம்பிப் பணத்தைச் செலவு செய்து தரமான படைப்புக்களை மேடையேற்றத் பின்வாங்குகிறார்கள். இந்த நிலைமை மாறினால் நிச்சயமாகத் தமிழ் நாடகங்களுக்கு நல்ல எதிர்காலம் உண்டு எனத் தயங்காமற் கூறலாம். ★

கலகம்

பிராம் வண்டி நிற்பாட்டப்பட்டது. 'கைமன் கேற்' என்ற இடத்தில் என்பதைச் செய்துள்ளார்கள். விற்கின்ற பையன்களினதும் வாகனங்களினதும் சத்தத்தின் மூலம் உபவணத அறிந்துகொண்டான். இரண்டு தோள்களையும் நீயிர்த்தியவாறு புத்தகமொன்றை வாசித்துக் கொண்டிருந்த அவன் சிறிது கோபத்துடன் பிராம்வண்டியின் வெளியே எட்டிப் பார்த்தான். வண்டி 'கைமன் கேற்'நில் நிற்பாட்டப்பட்டது. அவன் வாசித்துக்கொண்டிருந்த புத்தகத்தில் புத்தியைக் கடுங்கோபமடையச் செய்யும் இடத்திற்கு வந்த பொழுதாகும். அந்த நேரத்திலேயே வண்டியை விட்டு இறங்கவேண்டி வந்ததே அவனது கோபத்திற்குக் காரணமாகும்.

அவன் தனது கோபத்தை வண்டியில் உள்ளவர்களுக்குத் தெரியப்படுத்துவதுபோல புத்தகத்தைச் சத்தத்துடன் மூடி விட்டு இருந்த இடத்தினின்றும் எழுந்தான். புத்தகத்தைக் கக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு வண்டியிலிருந்து இறங்கி, கடைகள் வரிசையாக அமைந்திருக்கும் திசையை நோக்கிச் சென்றான்.

சிங்கள மூலம்:

ஜி. பி. சேனாநாயக்கா

தமிழாக்கம்:

தம்பிஐயா தேவதாஸ்

கழுத்துப் பட்டியொன்றை விலைக்கு வாங்குவதற்குமுன் தன் மனைவிக்கு எடுக்கவேண்டிய சேலையை வாங்கிவிட வேண்டுமென்று எண்ணினான். கழுத்துப் பட்டியைத் தேர்ந்தெடுப்பது சேலை தேர்ந்தெடுப்பதைப் போன்ற கஷ்டமில்லை என்று தனக்குத்தானே சொல்லிக் கொண்டான். அவன் வீட்டிலிருந்து புறப்படும் பொழுது மனைவி அவனிடம் சேலைத்துண்டு ஒன்றைக் கொடுத்திருந்தாள். அவனால் எடுக்கப்படவேண்டியது அத்துண்டைப் போன்ற சேலையே. அவன் கடையொன்றை நோக்கிப் போய்க்கொண்ட பையினுட்கையைவிட்டு அந்தச் சேலைத்துண்டை எடுத்துப்பார்த்துவிட்டு மீண்டும் பையினுள்ளே செலுத்தினான்.

கண்களைக் கவரும் தன்மையுள்ள சேலைகள் விரித்தவாறிருப்பது கண்களினூடாகத் தெரியும் புடைவைக் கடையொன்றுள்ள அவன் சென்றான். அவன் தன் பையினுள் வைத்திருக்கும் சேலைத்துண்டை எடுத்து அங்குள்ள விற்பனையாளனிடம் காட்டினான். விற்பனையாளன் சில சேலைகளை நீண்ட மேசையொன்றின் மீது விரித்

தான். உபனந்த காட்டிய அந்தச் சேலைத்துணியை நன்றாகப் பரிட்சித்துப் பார்த்தபின்னே அவன் அவ்வாறு விரித்துப் போட்டான். ஆனால் அவன் விரித்துப் போட்ட சேலையில் ஒன்றுமே உபனந்த காட்டிய சேலைத்துண்டுக்கு ஒப்பாகவிருக்கவில்லை. மேசைமீது விரிக்கப்பட்ட சில துணிகளில் உள்ள பூக்கள் அவன் கொண்டு வந்த துண்டுத் துணியில் உள்ள பூக்களைப் போன்றே இருந்தன. ஆனால் அத்துணிகளின் நிறங்கள் மட்டும் வித்தியாசமாக இருந்தன.

கழுத்துப்பட்டி தேர்ந்தெடுப்பது சேலையைத் தேர்ந்தெடுப்பது போன்ற கஷ்டமல்ல என்று எண்ணிக்கொண்டே உபனந்த புடைவைக் கடையினின்றும் வெளியே வந்தான். புடைவைக்கடைக்கு அருகில் இருப்பது புத்தகக்கடையொன்றாகும். புத்தகக் கடையில் பெரிய கண்ணாடிச் சன்னலின் பின்னே பெரிதும் சிறிதுமான பல புத்தகங்கள் நிறைத்து வைக்கப்பட்டிருந்தன.

நகை நட்டுக்களை அணிவதைப் போலவே அடுத்தவர்கள் அணிகின்ற நகைகளின் அழகைப் பார்ப்பதும் பெண்களுக்கு விருப்பமான தொன்றாகும். அதைப்போலவே உபனந்த விற்கும் புத்தகங்களை வாசிப்பதைப் போலவே புத்தகங்களின் அமைப்பைப் பார்ப்பதும் விருப்பமானதொன்றாகும். கண்ணாடிச்சன்னல்களுக்குப் பின்னுள்ள புத்தகங்களுக்கிடையில் அவன் நீண்ட நாட்களாக வாசிப்பதற்குத்தேடித்திரிந்த புத்தகமொன்றும் இருந்தது. கண்களையும் மனத்தையும் கவரும் தன்மையுள்ள விளையாட்டுப் பொருள்களைக் கண்ட சிறுவனொருவனின்

உள்ளத்தில் எழும் மகிழ்ச்சியைப் போல் கண்ணாடிச் சன்னலின் பின் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டுள்ள அந்தப் பெரிய புத்தகத்தைக் கண்ட உபனந்தவின் உள்ளத்தில் உவகையுண்டாகியது. புத்தகத்தைக் கையிலெடுத்துத் தாள்களைப் புரட்டிப் பார்க்க எண்ணினான். கடையினுட்பென்று புத்தகத்தைப் பார்ப்பதற்குக் கேட்டான். அது உலகிலுள்ள விவாக முறைகளை விபரித்துரைக்கும் ஜெர்மனிய அறிஞரொருவரால் எழுதப்பட்ட புத்தகமாகும். அவன் அதை எடுத்துத் தாள்களைப் புரட்டிப்பார்த்தான். புத்தகத்தில் சில பக்கங்களை வாசித்துப் பார்த்தான். புத்தகத்தை முழுமையாக வாசிக்கும் ஆசை முன்பைவிட அதிகமாகியது.

அவன் விலையைக் கேட்டான். அதன் விலை இருபது ரூபா என்று கூறினான் புத்தக விற்பனையாளன். அவன் புத்தகத்தை விலைகொடுத்து வாங்கி விட எண்ணினான். அவனிடமிருப்பது இருபத்தைந்து ரூபாமட்டுமே.

இருபது ரூபா விலையுள்ள சேலையொன்று வாங்கிவரும் ஒப்பந்தத்துடனேயே அவன் வீட்டினின்றும் புறப்பட்டான். ஆனால் புத்தகத்தை விலைகொடுத்து வாங்கும் ஆசையே அவனுள்ளத்தில் அதிகமாகியது.

சேலையொன்று போகாவிட்டால் மனைவி துக்கமடைவாள் என்பதை அவன் நினைத்துப் பார்த்தான். சேலையையே வாங்கவேண்டுமென்ற தீர்மானத்துடன் புத்தகத்தைத் திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டு புத்தகக்கடையினின்றும் வெளியேறினான்.

அவன் சேலை, துணிகள் விற்கும் கடைகளை நோக்கிச்

சென்றான். புத்தகத்தை வாங்கும் ஆசை மீண்டும் அவனுள்ளத்தில் படிப்படியாக அதிகமாகியது. சேலை, துணிகள் விற்கின்ற கடைகள் சிலவற்றைக் கடந்து சென்றாலும் அவன் நின்றனில்லை. புத்தகம் வாங்கும் எண்ணமும் சேலையாங்கும் எண்ணமும் அவனுள்ளத்தில் ஒன்றுடனொன்று போட்டி போட்டன.

மடிப்பில் மெல்லிய பூப்பின்னல் போட்ட நீல நிறச் சேலையொன்று கடையொன்றின் கண்ணாடிச் சன்னலுக்குப் பின் மேலிருந்து கீழாக தொங்க விடப்பட்டிருந்தது. அதைக் கண்டதும் அவன் நின்றுகொண்டான். அவன் தேடிக்கொண்டிருப்பது சன்னலுக்குப் தொங்கவிடப்பட்டிருக்கும் சேலையைப் போன்றதே என்றாலும் அவன் அதனைப் புதுமையுடன் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான். சேலையையாங்க வேண்டுமென்ற எண்ணமே மீண்டும் அவனுள்ளத்திற் பலமடைந்தது.

உபனந்த கடைக்குட் சென்றான். விற்பனையாளன் சன்னலிற் தொங்க விடப்பட்டுள்ள பட்டுள்ளதைப் போன்ற சேலையொன்றை மேசைமீது விரித்துக் காட்டினான். உபனந்த பையினுள் உள்ள சேலைத்துண்டைக் கையில் எடுத்து அந்தச் சேலையுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தான்.

'இந்தச் சேலை என்ன விலை?' மேசைமீது விரித்துள்ள சேலையை விரல்களால் நெரித்துப் பார்த்தவாறு உபனந்த கேட்டான்.

'இருபத்தொரு ரூபா ஐம்பது சதம்' என்று கூறிய விற்பனையாளன்,

இன்னுமொரு சேலையைக் கொண்டு வரவதற்காகக் கடையின் கடையில் இருக்கும் அலுமாரியை நோக்கிச் சென்றான். வாங்க வேண்டியது சேலையா? புத்தகமா? என்ற எண்ணம் மீண்டும் அவனுள்ளத்திலுண்டாகியது. புத்தகக் கடையில் உள்ள அந்தப் புத்தகத்தைத் தவிர அதன் பிரதிகள் வேறு இருக்கமாட்டாது என்றும், யுத்த காலமாகையால் இங்கிலாந்திலிருந்து புத்தகங்களை வருவிப்பது சலபமான காரியம் அல்ல என்றும் அவன் எண்ணினான். புத்தகத்தை வாங்கும் எண்ணமே சேலை வாங்கும் எண்ணத்தை விட அதிகமாகியது. அவன் புத்தகத்தை வாங்கவே தீர்மானித்தான்.

கடையின் பின்பக்கம் போன விற்பனையாளன் இன்னுமொரு சேலையைக் கொண்டு வந்து மேசையில் விரித்துப் போட்டான்.

'நான் பின்பு வருகின்றேன்' என்று கூறிய உபனந்த கடையினின்றும் வெளியே திரும்பினான். கடையினுள்ளே நின்றால் சேலையை வாங்கவேண்டி வரும் என்று எண்ணிய அவன் விரைவாக வெளியே வந்தான்.

அவன் புத்தகக் கடையை நோக்கிச் சென்று அந்தப் புத்தகத்தையே வாங்கிக் கொண்டான். சேலைக்குப் பதிலாக புத்தகம் வாங்கியது மனைவிக்குத் தெரியக் கூடாது என்று வண்டியைவிட்டு இறங்கி வீடு வருகிறபொழுது உபனந்த நினைத்துக்கொண்டான். புதிய புத்தகம் என்று மனைவி அறிந்துவிடுவாளே என்பதற்காக புத்தகத்தின் மேல் அட்டையைக் கிழித்து விசி விட்டான்.

‘எனக்குக் சேலை எடுக்க முடியாமல் போய்விட்டது’ வீட்டினுள் நுழைந்தவாறே மனைவியை நோக்கிக் கூறினான் உபனந்தன்.

‘கடைக்குப் பக்கத்தில் பழைய கடன்காரன் ஒருவன் என்னைக் கண்டுவிட்டான். கடனைக் கொடுக்காமல் அவனிடமிருந்து தப்பவே முடியவில்லை’

அவனுக்கு அந்த நேரத்தில் பயணமொன்றிற்காக வெளியே போகவேண்டியிருந்தது. ஆகையால் புத்தகத்தை அலுமாரியில் வைத்துவிட்டு வீட்டினின்றும் வெளியேறினான்.

இரவு ஏழு மணியளவியே அவன் மீண்டும் வீட்டிற்கு வந்தான். தனது அறைக்குள் சென்ற அவன் மேசைமீது தொப்பியை வைத்துவிட்டு மின்விளக்கை ஒளிரச் செய்தான். கோட்டைக் கழற்றி கதிரையொன்றின்மீது தொங்கவைத்து விட்டு கழுத்துப் பட்டியைக் கழற்றி மேசைமீது வீசி எறிந்துவிட்டு புத்தக அலுமாரியை நோக்கித் திரும்பினான். அவனுடைய அந்த அறையில் பெரிய புத்தக றுக்கையொன்று இருந்தது. அதற்குப் பக்கத்திலேயே இந்தப் புத்தக அலுமாரியும் இருந்தது.

புத்தக அலுமாரியை நோக்கியவன் பிசாசைக் கண்டவன்போல் அதிர்ச்சியடைந்து நின்றான்.

புத்தக அலுமாரியில் ஒரு புத்தகங்கூட இருக்கவில்லை. புத்தக றுக்கையை நோக்கினான். அதிலும் ஒரு புத்தகமும் இருக்கவில்லை. அதற்குப் பக்கத்தில் நிலத்தில் பெரிய கடதாசிக் குவியல் ஒன்று கிடக்கக் கண்ட

தும் அங்கு சென்று பார்த்தான். அவன் இதுவரை அன்புடன் பேணிக்காத்து வந்த புத்தகங்கள் அத்தனையும் அந்தக் குவியலில் கிழிக்கப்பட்டுக் கிடந்தன. நெற்றியில் மெல்லிய வியர்வைத் துளிகள் அரும்ப அந்தக் குவியலைப் புரட்டிப் பார்க்க ஆரம்பித்தான். அவன் பகலிற் கொண்டுவந்து வைத்த புதிய புத்தகத்தின் சில துண்டுகளும் அங்கு கிழிக்கப்பட்டுக் கிடந்தன. தான் பக்குவமாக வாங்கிவந்த அந்தப் புத்தகமும் வாசிக்க முன்பே கிழிக்கப்பட்டதையிட்டு அவனுக்குக் கோபமும் ஆத்திரமும் அதிகரித்தது. குனிந்தபடியே பக்கத்திலிருந்த கதிரையில் அமர்ந்து கொண்டான்.

மனைவி அறைக்கு வருகிறாள் என்பதை அவளின் செருப்புச் சத்தத்தின் மூலம் தெரிந்து கொண்ட உபனந்தன் தனியே நிமிர்த்தினான். மனைவி நின்றவாறே தன்னை நோக்குவதை அறிந்தான். மின் விளக்கின் செந்நிறக் கதிர்களினாலா அவளுடைய முகம் கொடுமையாகக் காட்சியளிக்கிறது? அவளது எந்த நேரமும் சிரிக்கின்ற கண்களிரண்டும் கோபத்தால் மின்னின.

‘அந்தப் புத்தகங்களை நான் தான் கிழித்தேன்’ அவள் கோபத்துடன் தொடர்ந்து. ‘எங்கள் வீட்டுக்கு எதிரிகள் அந்தப் புத்தகங்கள்தான். இந்த வீட்டில் அந்தப் புத்தகங்களினால் வருகின்ற தொல்லைகளுக்கு முடிவேயில்லை. காலயில எழும் பினது துவங்கி கந்தோருக்குப் போகும்மட்டும்தான் ஈங்கட வேலை இந்தப் புத்தகங்களை வாசிப்பது தானே? கந்தோரால் வந்தபிறகும் அந்தப் புத்தகங்களை

வாசிப்பதைதவிர வேறுவேலையே இல்லை. உங்கட போக்கைப் பார்த்தா இந்த வீட்டில் புத்தகத்தைத் தவிர வேறு ஒருத்தருமில்லை என்பது உண்மையா?’

இப்படிக் கூறிக்கொண்டே வந்த அவள் கோபத்தினால் மேலும் கதைக்கமுடியாமல் நிறுத்திக்கொண்டாள்.

‘ஏதாவது மாசத்தில காசமிஞ்சிக்கதென்டால் வேற வேலையேதும் செய்யறதில்லை. எங்கினையோ கிடக்கிற பழைய புத்தகங்களைத் தூக்கியண்டு வாறது தான் வேலை. இண்டைக்கும் கடன் காறனுக்குக் காசு குடுத்திற்றன் என்று சொல்லிப் போட்டு பழைய புத்தகமொண்டைக் கொண்டந்திருக்கிறார். உங்களுக்குப் புத்தகத்தைத்

தவிர வேறுஒருத்தருமே தேவையில்லைப்போல. நீங்க கலியாணம் கட்டினது என்னையா? அல்லது புத்தகத்தையா?’

அவளுடைய கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பெருகுவதை உபனந்தன் அவதானித்தான். மேலும் அவள் எதுவுமே பேசாமல் அறையைவிட்டு வெளியே போனாள்.

அவள் கடைசியாகக் கேட்ட கேள்வி இதற்கு முன்பு அவனுள்ளத்தில் என்றைக்குமே உண்டானதில்லை. அவள் ஏன் அப்படிக் கேட்டாள் என்பதை அவனால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. அவன் ஆற்றாமையுடன் அறையில் அங்கும் இங்கும் உலாவ ஆரம்பித்தான். ★

மனிதத்துவம்

மண் புழுவிற்கும் உண்டே ஆசை விண்ணிலே பறக்க; ஆனாலும் விண்ணிலே பறக்கும் பறவையின் விரிந்த — அழகிய — நீண்ட — ஆமாம் மிகவும் வெண்ணிற இறக்கைகளை வெட்டி வீழ்த்தும் மனிதத்துவம் மண்புழுவை பறக்க விடுமா?

பிரிவு

எங்கோ இருந்து இன்னிசை கேட்கிறது கண்ணுக்குத் தெரியாமல் கானம் இசைக்கிறது மெதுவாய் மிகமெதுவா தேய்ந்து மிகக்குறைந்து கேளா ஒலியாகி மறைந்தே போகிறது.

மரணம்

அன்பின் நெகிழ்ச்சியில் மனங்கள் இணைப்பினில் மலரும் அன்பெனும் மலர்களின் அந்திப் பொழுது.....

— செளமினி

ஊரில் ஒருமன்றம்
எடுத்த விழாவிடையில்
பேருரைக ளாற்றப்
பெரிய மனிதர் சிலர்
மேடை அமர்ந்திருந்தார்.....!

- 1 -

வெயில் அனலிடையில்
கூதற் பனி நடுவில்,
கண்ணில் கரைதட்டா
நீண்ட பெநந் தொலைவு
போன தொழிலாளர் புதுமீன் கொண்டு வர
'வாடி' யிலே நின்றபடி
பணம் வாரி மடிகட்டிச்
சுரண்டிக் கொழுத்திருந்த
'பெரிய சம்மாட்டி.....'

- 2 -

நாளெல்லாம் பொழு தெல்லாம்
நொந்துழைத்தும் தொழிலாளர்,
சுகம் காணார்; துயர்ப்படுவார்
அவர் முன்னால்.....,
'ஏழைமையே சிறந்த தென'
எங்குமேயில்லா 'மோட்சம் நரகமென'
பைபிள் கதை சொல்லி,
அன்னவரைத் திசை திருப்பும்
'எங்களுர்க் கோயிற்
பங்குச் சுவாமியார்.....'

- 3 -

உப்பும் புளியும்ல்ல எம்முதற் பிரச்சினைகள்
தமிழைப் பண்பாட்டைக்

காத்தல் தா னென்று,
ஊர் வெளியில் மேடைகளில்
குதலைத் தமிழினில்
பெரிய முழக்கமிட்டு,
நாளெல்லாம் பொழுதெல்லாம்
வெள்ளையனார் தம் மொழியைப்
பண் பாட்டைப் பரவி நிதம்
கறுவாக் காடுகளில்,
உண்டு சுகித்திருக்கும்
எங்கடை எம். பி.!

ஊரில் ஒருமன்றம்
எடுத்த விழாவிடையில்,
பேருரைக ளாற்றப்
பெரிய மனிதர் சிலர்
மேடை அமர்ந்திருந்தார்.....

அ. யேசுராசா

சேடம்

அன்னையின் மடியிலும்
அயலவ ரன்பிலும்
முன்னைய நினைவிலும்
முதிச அழிவிலும்
கண்ணீர்க் கறையிலும்
காதலி அணைப்பிலும்
கையிருப்புப் பணத்திலும்
காணி உறுதியிலும்
சகோதரன் படிப்பிலும்
சகோதரி மணத்திலும்
பிள்ளைக ளன்பிலும்
பிதற்றும் அழகிலும்
வங்கிப் பணத்திலும்
பாக்கி வரவிலும்
சொர்க்கம் வேண்டும்
தெய்வ பக்தியிலும்
என்னுயி ரேனோ
இறுதி வேளையிலும்
போக முடியாமற்
சிக்கித் தவிக்கிறதே!

இரத்னா விக்கனேஸ்வர மூர்த்தி

சிங்களத் திரையின்

வெள்ளி விழாவும்

‘நிதானய’வும்

இன்று நமது தமிழ்மொழியில் தரமான எழுத்தாளர்களெல்லோரும் திரைப்படங்களைப்பற்றி எழுதவே கூச்சப்படுகிறார்கள். இலக்கிய ஏடுகள் படங்களை விமர்சனம் செய்வதில்லை. பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்களும், மற்றும் பல்துறை அறிஞர்களும் தமிழின் ஏனைய கலை வடிவங்கள்பற்றி ஆராய்ச்சி நடத்துகிறார்கள்; விவாதிக்கிறார்கள்; விமர்சனம் செய்கிறார்கள் ஆனால் இவர்களில் யாரும் தமிழ்த் திரைப்படங்கள் பற்றி எழுதுவதில்லை. பேசுவதில்லை. இதனால் சர்வதேச திரைப்படங்களைப் பற்றியோ, திரைப்படக் கலையின் புது நுணுங்கங்களைப்பற்றியோ நமது தமிழ் வாசகர்கட்கு அறிந்து கொள்ளும் வாய்ப்புக் கிடைப்பதில்லை. கடந்த சில வருடங்களில் உலகின் கலைவளர்ச்சிப் போக்குடன் தன்னை இணைத்துக் கொள்ளாது தனக்கேயுரிய ஒரு குறுகிய வட்டத்துக்குள் தமிழ்த் திரையுலகம் தேங்கி நின்றமையே இதற்குக் காரணமாகும்.

சிங்களத் திரைக்கு வெள்ளி விழாக் கொண்டாடும் அருகதை உண்டா? விழாவொன்று எடுக்கக்கூடிய முறையில் அது இதுவரையில் சாதித்த சாதனைக

ளென்ன? என்பது போன்ற கேள்விகள் இவ்வேளையில் எழுவதுநியாயம். சர்வதேச திரைப்படவிழாவில் முதற்பரிசு பெற்ற படமொன்றைத் தயாரித்த பெருமைக்காகவே அது விழாவொன்று கொண்டாடலாம் என்ற ஒரே காரணத்தைக் கூறி இதைச் சமாளித்து விடலாம். ஆனால் வளர்ச்சியுற்று வரும் ஒரு மொழி என்ற முறையில் சிங்களம் தனது கலைப்படப்புக்களை, காலத்தின் போக்குடன் மாற்றங்களுக்குள்ளாகி வரும் ஏனைய தேசங்களின் கலை வெளியீடுகளுக்கு ஏற்ப மாற்றியமைப்பதில் இதுவரை பெற்ற வெற்றி என்ன என்பதைச் சிந்தித்துப்பார்த்து, எதிர்காலத்தில் நிகழ்த்தவிருக்கும் சாதனைகளைக் குறித்துக்கொள்ளும் ஒரு வேளையாக இவ்விழாக் கொண்டாடும் சந்தர்ப்பத்தைத் திரையுலகம் கருதுகிறது.

முதல் சிங்களத்திரைப்படம் 1947-ல் வெளியிடப்பட்டது. இதற்கு முன்னர் 1925-ல் ஓர் ஊமைப்படம் தயாரிக்கப்பட்டது. அப்போது ரோயல் கல்லூரி மாணவராக இருந்த என். எம்.பேரோரா அப்படத்தில் நடித்தார். நூற்றாண்டுவசமாக அப்படம் இலங்கையில் திரையிடப்படவில்லை; இந்தியாவி

லும், சிங்கப்பூரிலுமே காண்பிக்கப்பட்டது.

1956-ல் லெஸ்டர் ஜேம்ஸ்பிரிஸ் தயாரித்த ‘ரேகாவ’ வெளியிடப்பட்டது. ஒருவகையில் இதுவே முதலாவது சிங்களத் திரைப்படம் என்று விமர்சகர்கள் கருதுகிறார்கள். அதற்குப்பிறகுள்ள சிங்களத் திரைப்படக்கலையின் வளர்ச்சியுடன் லெஸ்டர் ஜேம்ஸ்பிரிஸ் என்ற கலைஞனின் பெயர் தவிர்க்க முடியாத அளவில் பிணைக்கப்பட்டுள்ளது. சிங்களப் படங்களின் வழமையான போக்கை மாற்றி சர்வதேச அரங்கில் போட்டி போடக்கூடிய முறையில் அவற்றின் தரத்தை உயர்த்திய பெருமை அவருக்குரியது. 1956-ல் வெளியான, ‘ரேகாவ’ முதல் சமீபத்தில் திரையிடப்பட்ட ‘நிதானய’ வரையில் அவர் தயாரித்த சகல படங்களிலும் திரையுலகுக்கு ஒரு புதுமையை அறிமுகம் செய்து வைக்க அவர் எடுத்த முயற்சிகளையே நாம் காண்கிறோம். சினிமா என்ற கலைவடிவத்தை பல புது நுணுக்கங்களுடன் வெற்றிக்குக் காரணம். எண்ணிக்கையில் அவர் படங்கள் மிகக் குறைவு. ஜனரஞ்சக ரீதியிலும் அவரது படங்கள் தோல்வியைத் தழுவினதில்லை. சத்யஜித்ரேயின் படங்களை வங்காளிகள் எவ்வாறு ஒரு கடமையாகக் கருதிப் பார்க்கிறார்களோ, அதேபோன்று பல சிங்கள இரசிகர்கள் லெஸ்டரின் படங்களைப் பார்க்கிறார்கள். இன்று பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்களும், நாவலாசிரியர்களும், பல்துறை அறிஞர்களும் சிங்களச் சினிமாவைப்பற்றிப் பேசுகிறார்கள் என்று கூறும்போது அதற்கு

லெஸ்டர் ஜேம்ஸ்பிரிஸ் போன்ற கலைஞர்களின் திரையுலகப் பிரவேசமே காரணமென்று கூறலாம்:

‘கம்பெரலிய’ மாட்டின் விக்கிரமசிங்காவின் பாராட்டுப் பெற்ற நாவல். நவீன சிங்கள இலக்கிய வரலாற்றில் அதற்கு ஒரு முக்கிய இடமுண்டு, காலத்தின் மாற்றத்துடன் மானிய முறையை அடிப்படையாகக் கொண்ட நிலப்பிரபுத்துவ சமூகம் சிதைவடைவதையும் அதன் வீழ்ச்சியையும் அவர் அதில் சித்தரித்துள்ளார். லெஸ்டர் அதைத் திரைப்படமாக்கினார். 1965-ல் டில்லியில் நடைபெற்ற சர்வதேச திரைப்பட விழாவில் ‘கம்பெரலிய’ முதற்பரிசு பெற்றதன் மூலம் சிங்களத் திரைப்படங்களின் வளர்ச்சி வரலாற்றில் ஒரு முக்கிய அத்தியாயம் தொடங்கப்பட்டது.

இன்று தனது வெள்ளி விழாவைக் கொண்டாடும் சிங்களத் திரையுலகம் லெஸ்டரின் படங்களையே தன் கடந்தகாலச் சாதனைகளாக எண்ணிப் பெருமைப்பட்டுக் கொள்கிறது. ‘கம்பெரலியா’ வுக்குப் பின் ‘சந்தேயை’, ‘ரன்சலு’, ‘தொலொவக் அதர்’, ‘கொலு ஹதவத்’, ‘அக்கர பஹ’ போன்ற படங்களைத் தயாரித்தார்; பின்னயவை இரண்டும் அதிகமான வாசகர்களைக் கவர்ந்த நாவல்கள். இவற்றுள் ‘தெலொவக் அதர்’ அதிகமான விமர்சகர்களால் பாராட்டப்பட்ட படம். கார் விபத்தொன்று காரணமாகவிருந்த இளைஞனொருவன், அதன் பின் அடையும் மனவேதனைகளையும், உணர்ச்சிப் போராட்டங்களையும் அதில் அவர் திறம்படச் சித்தரித்துள்ளார். இயற்கையான முறை

யில் படமாக்கப் பட்டுள்ள வெளிப்புறக் காட்சிகளே அதன் வெற்றிக்கு முக்கிய காரணமாகும். சமீபத்தில் வெளியான 'நிதானய' (புதையல்) இன்று சினிமா இரசிகர்களதும், விமர்சகர்களதும் முக்கியமான பேச்சுப் பொருளாக இருக்கிறது.

சிரி குணசிங்காவின் 'சத் சமுத்திர' மீனவக் கிராம மொன்றின் வாழ்க்கையின் நெளிவு சுழிவுகளைத் திறமையாகப் படம்பிடித்து காட்டுகிறது. திரையுலகுக்கு முற்றிலும் புதிய வரான சிரி குணசிங்காவை இயக்குனராகக் கொண்ட அந்தப் படம் கலாரீதியான பல நுணுக்கங்களையும், சிறப்பம்சங்களையும் கொண்டதாக விளங்கியது. இவர் வேறு படங்கள் தயாரிக்கவில்லை. திரைப்படக் கலை பற்றி அவர் எழுதும் கட்டுரைகளைப் பல சஞ்சிகைகளில் காண முடிகிறது.

பல்கலைக்கழக வாழ்க்கையை அடிப்படையாகக் கொண்ட 'ஹந்தானே சுதாவ' பூர்ணமாக வெற்றியளிக்காத போதும் அதன் இயக்குனரான சுதாவால் செனரத்யாபா தயாரித்த துண்டுப்படமான மனிதனும் காகமும் சர்வதேச திரைப்பட விழாவில் பொன்மழையில் பரிசு பெற்றது. சர்வதேச ரீதியில் பரிசும் பாராட்டும் பெற்ற இன்னொரு துண்டுப்படம் நிறூல் சிங்காவின் 'பக்தி'. படப்பிடிப்பில் இவர்கையாளும் உத்திகள் சிங்களத் திரைப்படத் துறைக்குப் புதியவை. 'சத் சமுத்திர' போன்ற படங்கள் வெற்றிபெற முக்கிய காரணம் படப்பிடிப்பில் நிறூல் சிங்கா கையாண்டிருக்கும் நுணுக்கங்களாகும். இன்று பல இளங்கலைஞர்கள் பல துண்டுப் படங்களைத் தயாரிப்

பதில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். இவர்களெல்லோரும் ஏதாவது புதுமையொன்றை நிகழ்த்த வேண்டுமென்ற நோக்குடையவர்கள். எனவே சிங்களத் திரையுலகின் எதிர்காலம் நம்பிக்கை மிகுந்ததொன்றாக இருக்கிறது.

வழமையான தமிழ்ப்படப் பாணியிலான படங்களும் சிங்களத்தில் அதிகம் வெளிவருகின்றன. தற்கு குறைவான கலைப் படைப்புகளுக்கு எந்த மொழிகளும் விதிவிலக்கான வையல்ல. எனினும் இவ்வாறான படங்களைத் தயாரிக்கும் பல தயாரிப்பாளர்கள் இன்று விமர்சகர்களுக்குப் பயந்த நிலையில் தம் போக்கினைப் படிப்படியாக மாற்றி வருகின்றனர்.

திரைப்படக் கலையின் ஒவ்வோர்மச்சத்திலும் நன்கு பயிற்சிப்பட்ட கலைஞர்களை சிங்களத் திரையுலகம் கொண்டிருக்கிறது. நிறூல் சிங்கா, சுமித்த அமர சிங்கா போன்ற படப்பிடிப்பாளர்களையும், பேமசிரி கேமதாச, சோமதாச அல்விடிகலை போன்ற இசையமைப்பாளர்களையும், அமரதேவ, விக்கர் ரத்னாக போன்ற பாடகர்களையும் குறிப்பாகக் கூறலாம்.

எனவே கடந்த கால் நூற்றாண்டுகால சிங்களத் திரைப்படங்களின் வளர்ச்சியைப் பார்த்து ஓரளவு திருப்திப்பட்டுக்கொள்ள முடியும். குறைகள் ஏராளமுண்டு. அவற்றில் சில திருத்தப்பட்டு விட்டன. இன்னும் சில திருத்தப்படவேண்டியன. எதிர்காலத்தில் அவை திருத்தப்படக்கூடும்.

'நிதானய' (புதையல்)
'பழைய நினைவுகளை மீட்டி வெள்ளிவிழாக் கொண்டாடும்

சிங்களத் திரையுலகுக்கு எதிர்காலத்தில் நினைத்து மகிழக்கூடிய அழியாத நினைவொன்றை வழங்கும் பொருட்டு நிதானய திரையிடப்பட்ட இதுவரை வெளியான லெஸ்டரின் படங்களுக்கெல்லாம் சிகரம் வைத்தாற்போல இது அமைகிறது என்று விமர்சகர்கள் கூறுகிறார்கள். லெஸ்டரின் படங்களுள் இதுவே மிகச் சிறந்தது என்று மெஜீ சிரிவர்தன குறிப்பிடுகின்றார்.

200 பக்கங்களுக்கும் மேலாகச் செல்லும் 'கம்பெரலிய' 'கொலுஹதவத்', 'அக்கரபஹ' போன்ற நாவல்களைத் திரைப்படமாக்கிய லெஸ்டர் நாலே பக்கங்களில் முடித்துவிடும் சிறுகதையொன்றை இரண்டுமணித்தியாலங்களில் ஓடி முடியும் படமொன்றாகத் தயாரித்திருக்கிறார். லெஸ்டர் தானே கூறுவதுபோல அவருக்கு இது ஒரு பெரும் சவாலாக இருந்திருக்கிறது. ஆரம்பத்தில் தான் இதை ஒரு துண்டுப்படமாக எடுக்க எண்ணியிருந்ததாகவும், அவ்வாறு எடுக்கப்பட்டிருந்தால் இக்கதையின் ஆழமான அம்சங்களை இரசிகர்கள் நன்கு புரிந்துகொண்டிருக்க மாட்டார்கள் என்றும் குறிப்பிடுகிறார். 'நிதானய' தனது பெயர்ப்பொருத்தத்துக்கேற்ப சிங்களத் திரையுலகுக்கு ஒரு 'நிதானய' (புதையல்) ஆக அமைகிறது.

பிரபல சிங்கள எழுத்தாளர் ஜி. பி. சேநயைகா 1946-ல் வெளியிட்ட சிறுகதைத் தொகுப்பொன்றில் இக்கதை இடம் பெற்றது.

இந்தக்கதை குறிப்பாக எந்தக் கருத்தை வலியுறுத்து

கின்றது எனக் கூறமுடியாது. அதைப் பாரம்பரிய போலி நம்பிக்கைகளைச் சாடுவதாக எடுத்துக்கொள்ளலாம். சரிந்துவரும் நிலப்பிரபுத்துவத்துக்கும், கிராம இல்லத்துக்கும் விலப்பிரட்ட அபே நாயகா என்ற பாத்திரத்தை ஓர் அடையாளமாக கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம். ஒவ்வொரு மனிதனதும் உள்ளத்தின் ஆழம் அழுக்கு நிறைந்தது என்ற கருத்தை வலியுறுத்துவதாக இருக்கலாம். 'தான் காதலிக்கும் பொருளை ஒவ்வொரு மனிதனும் கொலை செய்கிறான்' என்ற தாத்தபரியத்தின் அடிப்படையில் எழுந்ததாகவும் இருக்கலாம்.

ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன்னிருந்த கிராம வாழ்க்கையையும், சமூகத்தையும் படம்பிடித்துக் காட்டுவதில் லெஸ்டர் வெற்றி பெற்றுள்ளார். சிலந்தி வலைகளும், குருவிக் கூடுகளும், உடைந்த தளவாடங்களும், இன்னும் சிதைவடைந்து கொண்டுவரும் கிராம இல்லத்தைக் காட்டுகின்றன. இக்காட்சிகளில் படப்பிடிப்பாளரின் திறமையை நாம் வியக்காமலிருக்க முடியாது.

மனோதத்துவ ரீதியில் சிக்கல் மிகுந்த விலப்பிரட்ட அபே நாயகாவின் பாத்திரத்தை காமினி பொன்சேகா ஏற்றுள்ளார். லெஸ்டரின் 'சந்தேசய' 'கம்பெரலிய' போன்ற படங்களில் நடித்து இவர் ஏற்கனவே தனது நடிப்புத்திறமையை நிரூபித்திருக்கிறார். நோயாளியாக வரும் கட்டங்களிலும், இறுதியாகப் பலி நடைபெறும் வேளைகளிலும் அவரது நடிப்பு பாராட்டக்கூடிய முறையில் அமைந்திருக்கிறது.

பல உருவகக் காட்சிகள் நூலம் படத்தின் கடைசியில் நடைபெறவிருக்கும் கோர முடிவுக்கான முன்னெச்சரிக்கை தரப்படுகிறது. மயில் வாழும் கூட்டை முதலில் காட்டுகிறார்கள்; தன் கணவன் வீட்டுக்கு வரும் ஐரின் மயில் கூட்டையே முதலாவது பார்க்கிறாள்;

'அதன் அருகில் போக வேண்டாம். கொஞ்சமும் ஈவிரக்கமில்லாத ஐந்து. தன்னுடன் இரண்டு வருடங்கள் சேர்ந்து வாழ்ந்த பெட்டைத்துணையை நேற்று எவ்விதமான காரணங்களில்லாமல் கொன்றுவிட்டது'

அபேநாயகா கூறுகிறாள். இதுபோன்ற பல காட்சிகள்.

தனது விதியைத் தானே வரவழைத்துக் கொள்வது போல ஐரினின் பாத்திரம் அமைகிறது. நேர்த்திக் கடனை உடனடியாக நிறைவேற்ற வேண்டுமென்பதை அவள் அடிக் கடி நினைவுபடுத்துகிறாள். அபேநாயகா இந்தக் கொடூரமான முடிவுக்கு வர அவளும் ஒரு காரணமாக இருக்கிறாள்.

சாந்தி லேகாவும், மற்றும் சமன் பொகலாவவ, பிரான்

சில் பேரேரா போன்ற துணை நடிக்காளும் எந்தவிதமான வெளிப்பாட்டுகளும் இன்றித் தாம் ஏற்றுக்கொண்ட பாத்திரங்களுக்கு உயிருட்டியிருக்கிறார்கள். அவர்களது நடிப்பு யதார்த்த வாழ்க்கையுடன் எவ்விதத்திலும் மாறுபட்டதாக அமையவில்லை.

பாடல்களோ, இரசிகர்களோக் குழப்பும் பயங்கர இசையமைப்போ படத்தில் இடம் பெறவில்லை. இதுவே ஒருவகையில் படத்தின் நிறைவுக்குக் காரணமெனலாம்.

சினிமா என்ற கலைவுடவம் சமீப காலத்தில் புதுப் புதுப் பார்வைகளுடன் கையாளப் பட்டு வருகிறது. நமது நாட்டுக் கலைஞர்களும் அத்துறையில் கணிசமானளவு முயற்சிகளை எடுத்து வருகிறார்கள் என்பதற்கு 'நிதானய' போன்ற படைப்புகள் சான்று பகர்கின்றன. 'நிதானய' வுடன் வெள்ளி விழாக் கொண்டாடும் சிங்களத்திரையுலகிலிருந்து எதிர்காலத்தில் இன்னும் சில தரமான வற்றை எம்மால் எதிர்பார்க்க முடியும்? ★

.....

பரகதி

பிள்ளைக் கறிசமைத்து (ப)
பெருமாடூர்க் கமுதளித்த
பெருந்தொண்டு புரியினின்று
கையில் விலங்கணிந்து
கொலைக்குற்றத் தனைச்சுமந்து
மெய்யாகச் சேர்வார் பரகதிதான்.

— நிருத்தன்

நாடகக் கருத்தரங்கு

'சாது'

இலங்கைக் கலாசாரப் பேரவையின் தமிழ் நாடகக் குழு, ஓகஸ்ட் மாதம் 20-ந் தேதியன்று, யாழ்ப்பாணம் பொதுசன நூலக மண்டபத்தில் நாடகக் கருத்தரங்கொன்றை நடாத்தியது. கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன் அவர்கள் தலைமையில் நடைபெற்ற இக் கருத்தரங்கில், மூன்று உப தலைப்புகளின் கீழ் பேச்சாளர்கள் பங்கு பற்றினர்.

'நாடகப் பார்வையாளர்கள், சில நாடகங்களுக்குப் போகிறார்கள்; வேறு சிலவற்றிற்குப் போவதில்லை. இது ஏன்?'

'மூன்று இரவிரவாக நடந்த மரபுவழி நாடகங்கள், இன்னும் மக்களைக் கவர்கின்றனவா, இல்லையா?'

'இவற்றில் என்ன மாற்றங்களை ஏற்படுத்தினால், அவை மக்களைக் கவர்வனவாக ஆகும்' — இவை போன்ற கேள்விகளை எழுப்பி, அவற்றைப் பேச்சாளர் ஆராய்வர் என்று தலைவர் கருத்தரங்கைத் தொடங்கி வைத்தார்.

முதலில், 'மரபுவழி நாடகம் — பார்வையாளர்' என்ற தலைப்பில், திரு. சி. மெளனகுரு பேசினார்.

'நாடக நெறியாளரோ, தயாரிப்பாளரோ, பார்வையாளரை மனதில் இருத்தியே நாடகத்தை, உருவாக்க வேண்டும். காலத்துக்குக் காலம் மாறும் மக்கள் மனநிலையறிந்து நாடகங்களைத் தயாரித்தல் அவசியம். இன்றைய நாடகங்கள் பலவற்றின் தோல்விக்குக் காரணம், பார்வையாளரை மறத்தலேயாகும். இப்போ ஆடப்படும் மரபுவழி நாடகங்களைப் பார்வையிடுவோர் இருவகையினர்.

1. நாட்டுக் கூத்துக்கள் பண்டையவை என்பதால் பார்ப்போர்.
2. நாட்டுக் கூத்தை மாற்றி வளர்க்க வேண்டுமென்போர்.

முதலாம் வகையில் கிராமத்தவர்களும், இரண்டாம் வகையில் நகரவாசிகளும் அநேகமாக அடங்கிவிடுவர். கிராமப்புறப் பார்வையாளர்க்கும், நகரப்புறப் பார்வையாளர்க்கும் அடிப்படையில் நிரம்பிய வேற்றுமைகள் உள. கிராமங்களைப் பொறுத்தளவில், அண்ணையாரே பெரியவர் என்பதாலும், ஊரே ஒன்றுபட்டுக் கூத்துக்களைத் தயாரித்தாலும், மக்களுக்கு ஏலவே அறிமுகமான பாத்திரங்களே மேடைக்கு வந்ததாலும் நயப்புக்களிக்குந்தன

வேயொழிய கண்டனங்களுக்குக் கவில்லை.

புதிய சிந்தனைகளிலும், தேசிய உணர்விலும் ஊழிய நகரப்புற பார்வையாளர், கிராமப்புற பார்வையாளரிலிருந்து வெகுவாக மாறுபடுகின்றனர். இவ்விடங்களில், தயாரிப்பாளர் அண்ணுவியாரிலும் பெரியவரா கக் கொள்ளப்படுகிறார். நகர்ப்புறப் பார்வையாளர், அறிவினல் வளர்ச்சியுற்றவர்களாயும், சினிமாத் தாக்கத்துக்குட்பட்டவர்களாயுமிருத்தலால், கிராமப்புறம்போல் வெறும் நயப்பு மட்டுமல்ல — விமர்சனமேயிருந்தது. சரியான பாத்திரவார்ப்பு, உடை, உத்திமுறைகள் இவற்றில் அதிகமெருகு எதிர்பார்த்து கப்பட்டது.

இது பழைய பிரிவு.

இன்றைய பார்வையாளர்களை, நகரப்புறம் கிராமப்புறம் என்று பிரிப்பது அசாத்தியம். கல்வியறிவு, மேற்கத்திய நாடகங்கள் பற்றிய அறிவும், பழைமை—புதுமை என்று பிரித்தாய்கிற மனப்பாங்கு பொது.

★

சுமார் முக்கால் நூற்றாண்டுக்கு முன் யாழ்ப்பாணம் மாவிட்டபுரத்தைச் சேர்ந்த குமாரவேலுப்பிள்ளை என்பவர் பாடிய 'கண்ணப்பன்' என்கிற 'வாழைக்குற்றி'க் கூத்தின் அவையடக்கப் பாடலுடன், திரு. சண்முகசுந்தரம் தமது பேச்சினைத் தொடங்கினார். அக்காலகட்டத்தில் பெருவழக்காக இருந்த கூத்து மரபினைத் தெளிவாக விளக்கும் பல உண்மைகள் அதிற் தெரியவந்தன.

வட்ட வழுவமான களரீயில், வாழைக்குற்றிகளில் தேங்காய்ப்பாதி வைத்து மூட்டப் பட்ட விளக்குகள் களரிக்கு ஒளியாக அமைய, 'வாழைக்குற்றிக் கூத்து' நடந்தது.

யாழ்ப்பாண சமூக மாற்றங்களுடன் 'மத்திய வகுப்பு' என்கிற புதியதொரு பிரிவு தோன்றிற்று. ஆங்கிலக் கல்வியும், அரசாங்க உத்தியோகமும் காரணமாக இவர்கள் கிராமப்புறக் கலைகளையும் புறக்கணிக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

பாக்கு நீரிணைக்கு அப்பாவிருந்து 'கொட்டகைக் கூத்து' இக்காலத்தில் வந்தது. மத்தளத்துக்குப் பதில் டோலக், ஆர்மோனியமும் பாய், தடுக்குகளுக்குப் பதில் வாங்கு, கதிரைகளும், கூத்து மெட்டுகளுக்குப் பதில் கர்நாடக ராகங்களும் வந்ததால், பார்வையாளர் கவரப்பட்டனர். இக்கொட்டகைக் கூத்துக்களை அவர்கள் பலமுறை பார்த்து அநுபவித்தனர்.

எனினும், தொடர்ந்த கால—சமூக மாற்றங்களுக்கும் கொட்டகைக் கூத்தும் தாக்குப்பிடிக்க முடியவில்லை!

★

'மன்னார், மாற்றந்தாய் மனப்பான்மையுடன் நடத்தப்பட்டது' என்ற குறப்புடன் தொடங்கிய தம்பிராசா சொன்னார்.

மரபுவழி நாடகங்கள், நாட்டுக்கூத்து மரபு, அண்ணாவி மரபு என இருவகைப்படும். போர்த்துகேயர் வருகைக்கு முன்பு கூட மன்னாரில் இந்நாட

கங்கள் இருந்திருக்கின்றன. இவற்றில், 'வில்விஜயன்' 'அல்லி அரசாணி' ஆகிய நாடகங்களின் சில பகுதிகள் இன்று மிருக்கின்றன. மன்னார் மாவட்டத்தில் ஆடப்படுகிற நாடகங்கள், மாதோட்டப் பாங்கு, யாழ்ப்பாணப் பாங்கு — தென்மெட்டு, வடமெட்டு என இருவகைப்படும். ஆடப்படுகின்ற கூத்துக்களிலே நாடகம், வாசாப்பு, வசன வாசாப்பு எனப் பிரிக்கப்படுகிறது. இவற்றில் நாடகம் பொதுவாக ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட இரவுகளிலே நடிக்கப்படுகின்றது. ஆனால், வாசாப்பு, வசனவாசாப்பு ஆகியவை ஓரிரவே நடிக்கப்படுகின்றன. நாடகங்களின் கருக்கமே 'வாசகப்பா'க்கள். ஒரே கதையை நோக்கமாகவும் வாசகப்பாவாகவும் பாடுதல் உண்டு.

★

இரண்டாவது தலைப்பாக, 'நகர்ப்புற நாடகம் — பார்வையாளர்கள்' என்பது எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது.

திரு. அரசு பேசும்போது 'நகர்களில் பெரும்பாலும் சமூக நாடகங்களே மேடையேற்றப்படுகின்றன. எனினும், இவற்றிற் பெரும்பகுதி பூரணத்துவம் பெறாத படைப்புகளாகவே — கேலிக்கூத்தாகவே காட்சிதருகின்றன. நாடகங்கள், சமூக சீர்திருத்த உணர்வோடு அணுகப்பட்ட வேண்டும். ஆனால் இப்போது, 'யதார்த்தம்' என்ற பெயரில் ஆபாசம் தலைகாட்டுகிறது; 'கருத்துமோதல்' என்ற பெயரில் பிழையான கருத்துக்கள் தலைகாட்டுகின்றன. குறைந்த கட்டணத்தில் கூடிய

இன்பத்தை விரும்புகின்ற கிளி மாத் தாக்கம் தெரிகிறது.

'பெயர்போன்' நடிக்களை அப்படியே 'கொப்பி' யடித்து நடிக்க முயல்வது, நகரில் உள்ள மற்றொரு பலயீனம். குறிப்பிட்ட பெரிய நடிக்களின் 'ஓரிஜினல்' நடிப்பையே திரையில் பார்க்கக் கூடியதாக இருக்கையில், இதைப் பார்வையாளர்கள் விரும்புவார்களா? என்பதைச் சிந்திக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு நடிக்கருந் தத்தம் தனித் தன்மையை வெளிப்படுத்தல் வேண்டும்.

★

திரு. ஏ. ரி. பொன்னுத்துரை:- 'மட்டரகமான ரசிகர்கள் நாடக நுணுங்கங்களையறிந்த அநுபவம் உள்ள ரசிகர்கள், இடைநிலையினர் என ரசிகர்களை வகைப்படுத்தலாம்? ரசிகர்கள் பற்றிய சிந்தனையின்றி தயாரிப்பிலீடுபடுவோர், நாடகம் தோல்வியுறுகையில் ரசிகர்களைக் குறைகூறித் தாம் தப்ப முயல்கின்றனர். ரசிகர்களைப் பல்வேறு உணர்ச்சிப் பெருக்கில் ஆழ்த்த நாடகத் தவறுகையிலும், ஒரு முக்கிய கருத்தை அவர்களுட் செலுத்தத் தவறும் போதும், நாடகம் வலுவிற்குத் ததாகிறது. இக் கண்ணோட்டத்தில் சிந்திக்கும்போது நகர்ப்புற நாடகத் தயாரிப்பில் பல முக்கிய அம்சங்களை மனதில் கொள்ளல் அவசியம் என்பது புலனாகும்'

நவீன மாற்றங்களின் தாக்குதல்களுக்கு உடனுக்குடன் உட்படுதலாலும், பரந்துபட்ட கலை நிறுவனங்கள் மூலம் தம் கலையுணர்வை விரிவடையச்

செய்திருப்பதாலும், கிராமப் புறத்தவரைவிட நகர்ப்புறத்தவர் கலாரசனையில் மேம்பட்டு விளங்க முடிகிறது.

★

‘மாற்றாந்தாய் மணப்பான்மை, மன்னாருக்கு மட்டுமல்ல மலையகத்துக்குக் கூடத்தான்’— என்ற குறிப்புடன் தொடங்கிய திரு. திருச்செந்தூரன் பேசிய தாவது:—

மலையகத்தில் கண்டியில் மாத்திரமே. ஓரளவு ஒழுங்கான மேடைவசதி படைத்த பாடசாலை மண்டபங்களிற்குக் கிண்டன. இதனால், அவ்வப்போது அங்கு நாடகங்கள் அரங்கேற்றப்பட்டு வருவதைக் காணலாம். மாத்தளை, அட்டன், பதுளை, இராகலை போன்ற மற்ற நகரங்களில்— முக்கிய பிரச்சினையாக அரங்கப் பிரச்சினை இருப்பினும்— உள்ள வசதிகளோடு அரங்கேற்றி வருகின்றனர்.

தமிழ்ப் படங்களின் தாக்கத்தால், அடுக்குமொழி வசனங்கள், நடனம், சண்டை, ‘கிளப்டான்ஸ்’க்குப் பதிலாக ‘பைலா’ இப்படிச் சேர்க்கிற தயாரிப்பாளர், தோட்டப்பகுதிகளில் பார்வையாளரை வசப்படுத்தினாலுங்கூட, நகர்ப்புறங்களில் முழுமையான சினிமாவோடு ஒப்புநோக்கும் பார்வையாளர்கள் நிறைந்திருப்பதால் தோல்வியடைகின்றன. அன்மைக் காலங்களில் அரங்கேற்றப்பட்ட சில யதார்த்த நாடகங்கள் அளித்த வெற்றி, மலையக நாடகங்களின் எதிர்காலத்தைப் புலப்படுத்துகிறது. அத்தோடு சமுதாயப் பிரச்சினைகளோடு கூடிய நாடகங்களை வர

வேற்கும் பார்வையாளரின் விருப்பத்தையும் இது உணர்த்தியது.

கருத்தரங்கின் முன்னுயது விடயமாக, ‘பார்வையாளர் பிரச்சினைகள்’ எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது.

‘விஞ்ஞானமுறையில், புள்ளியியல் ரீதியில், பார்வையாளர்களின் விருப்பு வெறுப்பு, பிரச்சினைகள் ஆராய்கிற— வரையறுப்புக்கு அடங்கும் முறையிலேயே என் கருத்துக்கள் அமைகின்றன’ என்று கூறிய கலாநிதி கோபாலபிள்ளை மகாதேவா தொகுத்து தந்த பார்வையாளர் பிரச்சினைகள்:

✳ பொருளாதாரப் பிரச்சினை இது. ‘தமிழர்களின் உலோபித்தனம்’ என வருணிக்கப்பட்டாலுங்கூட, கலாசார ஈடுபாட்டளவில் எம்மவர் உலோபிகளில்லை என்பதால், இதை ஒரு பிரச்சினையென்றும், இதனால் நாடக வளர்ச்சி பாதிக்கப்படுகிறதென்றும் கூறமுடியாது.

✳ நேரப்பிரச்சினை - ஈழத்துத் தமிழ்ப் பார்வையாளர்களில் ஏறத்தாழ ஐம்பது விதத்தினர் படிக்கும் இளைஞர்கள் எனலாம். அடுத்த இருபத்தைந்து விதத்தினர் கலை நிகழ்ச்சிகளில் ஈடுபட இயலாத முதியோர் எனலாம். எஞ்சிய இருபத்தைந்து விதத்தினரிலும் கணிசமானவர்கள், மாலை நேரத்திலும் சொந்த வேலைகளுடன் மல்லாடுபவர்கள். பகல், பின்னிரவு பக்காட்சிகள் இதை உணர்த்தும்.

✳ மண்டப வசதியின்மைகள் - சௌகரியமற்ற, மூட்டைப்

பூச்சிகள் நிரம்பிய கரடுமுரடான இருக்கைகள். சுற்றுப்புற சூழ்நிலைகளாலும் பண்பாடற்ற சில பார்வையாளர்களாலும் உருவாகும் அமைதியற்ற சூழ்நிலை, நவீன சாதனங்களின்மை ஆகிய குறைபாடுகள்.

★

‘தயாரிப்பாளர் வளர்ச்சியின்மையும், பார்வையாளர் வளர்ச்சியின்மையுமே இன்றைய பார்வையாளர் பிரச்சினைகள்’ என்ற தளத்தில் நின்று பேசிய திரு. கே. எஸ். சிவகுமாரன்.

கொழும்பில் தமிழ் நாடகத்துறை வளர்ச்சியடைந்து வந்தாலுங்கூட, நல்ல நாடகங்களைவிட மோசமான நாடகங்களே அதிகம் மேடையேறுகின்றன. இவற்றை மேடையேற்றுவோர் பல்வகைக் காரணங்களுக்காகச் செயலில் இறங்குகின்றனர். இதற்கேற்ப, அவர்கள் பாமர ரஞ்சகத்தன்மையிலுந்து காணப்படுகிறார்கள். அடிப்படை அம்சங்களே இல்லாமல், புத்தி—ரசனைக்கூர்மை நிரம்பிய பார்வையாளர்கள் மத்தியில் இம்மாதிரி நாடகங்களை மேடையேற்றத் துணிவது புத்திசாலித்தனமல்ல. மேடையில் அநுசரிக்கப்பட வேண்டிய சில வரன்முறைகளை மீறும் விதத்தில் நாடகங்கள் பல அமைவதால், பார்வையாளர்களால் அவற்றை அநுபவிக்க முடிவதில்லை. ‘நாங்கள் போடுவதைப் பார்’ என்ற நிலை நல்லதல்ல.

பார்வையாளர்களுக்கும், தயாரிப்பாளர்களுக்கும் இடையில் உள்ள நீண்ட இடைவெளியும் பார்வையாளர்களுக்குப் பிரச்சி

னையாக அமைகிறது. இதைத் தீர்ப்பதற்கு நாம் கலைப்பற்றிய சில கோட்பாடுகளைத் தெளிவாக்கிக் கொள்ளல் வேண்டும். பரிசோதனையாகவும், தற்கருத்துள்ளவையாகவும் நாடகங்களை மேடையேற்றப் பலர் முன்வராததற்கு முக்கிய காரணம், பொது மக்களின் ஆதரவின்மையே. தென்விந்தியத் திரைப்படங்கள், காலத்தின்போக்கை உணர்த்தவறுபவர்கள், பழமைவாதிகள்— போன்ற சில செல்வாக்கு மிகுந்த சக்திகள் தமிழ் மக்கள்மீது ஆதிக்கம் செலுத்தி; இலட்சியவாத, கற்பனையப் போக்குகளை தம்மிடையே புகுத்தி வருகின்றன.

மேடையேற்றும் முறையில் முன்னேற்றமும், நாடக இயல்பு பற்றிய தெளிந்த அறிவும், தமிழ் நாடகத்துறையினருக்கு வேண்டியதாக உள்ளன என்றார்.

★

திரு. ஆ. சிவசேனாச்சி செல்வன் பேசியதாவது: இன்றைய பார்வையாளர்களை இருவகையாகப் பகுத்து நோக்கலாம். பொழுதுபோக்கிற்காகப் பார்ப்பவரே பெரும்பான்மையினராகவும், கலையம்சங்களுக்காகப் பார்ப்பவர்கள் குறிப்பிட்ட பிரிவினராயும் இருக்கிறார்கள். திறமையுமேனோதீவையுடனும், சமூக சிந்தனைகளுடனும் வளர்ந்து வருகிற பார்வையாளரைப் புரிந்துகொள்ள முடியாத கலைஞர்கள் தோல்வி போகிறார்கள்.

காலை ஒன்பதரை மணிக்கு ஆரம்பமாகி, ஏறத்தாழ ஒன்றரை மணிவரை நடைபெற்ற இக்கருத்தரங்கு, திரு. கல்யாண சுந்தரேசன் அவர்களின் நன்றியுரையுடன் முடிவுற்றது. ★

செய்தி

பூஞ்சோலை எழுத்தாளர் மன்ற
ஈராண்டு

நிறைவு விழா

முல்லை வீரக்குட்டி

கடந்த 13-8-72 அன்று பாலமுனை அல் - ஹிதாயா வித்தியாலயத்தில் பூஞ்சோலை எழுத்தாளர் மன்றத்தின் ஈராண்டு நிறைவுவிழா நடைபெற்றது. மன்றத் தலைவர் கவிஞர். அன்புமன் அவர்களது வரவேற்புரை யுடன் விழா ஆரம்பமானது.

முதலில் இடம்பெற்ற கருத்தரங்கிற்கு அக்கரைப்பற்றுப் பிரிவுக் காரியாதிகாரி திரு. ஜெயரெத்தினம் தலைமை வகித்தார். கவிஞர். ஏ. இக்பால் அவர்கள் 'இலக்கியம் யாருக்காக' என்ற பொருள்பற்றியும்; எழுத்தாளர் இளங்கீரன் அவர்கள் 'சமூக வளர்ச்சியில் இலக்கியத்தின் பங்கு' என்ற பொருள்பற்றியும் உரை நிகழ்த்தினார்கள்.

அடுத்து இடம்பெற்ற கவிதை அரங்கிற்கு மருதூர்க்கனி அவர்கள் தலைமை வகித்தார். 'எழடா, எழடா, எழு' என்ற தலைப்பில் கவிஞர்கள் கல்முனைப் பூபால், முல்லை வீரக்குட்டி, ஜெளபர் மௌளானா, எஸ். குணம், புன்னகை வேந்தன், பாலமுனை ஆதம் ஆகியோர் கவிதை வாசித்தனர்.

உரை அரங்கிற்குத் தலைமை வகித்த திரு. ஜெய ரெத்தினம் அவர்கள் கருத்தரங்கத் தலைப்

புக்களைப் பற்றியும்; அத் தலைப்புக்களில் அடங்கியுள்ள கருத்துக்கள் பற்றியும் கருக்கமாகவும், தெளிவாகவும் எடுத்துக் கூறினார். இலக்கியம் மக்களுக்காகவே என்ற தீர்க்கமான முடிவை அவரது தலைமையுரை வெளிப்படையாகவே உணர்த்தியது.

'இலக்கியம் யாருக்காக?' என்ற தலைப்பில் உரை வழங்கிய கவிஞர். ஏ. இக்பால் அவர்கள் எது உரை மிக ஆழமான கருத்தோட்டங்களைக் கொண்டதாக இருந்தது. சமுதாயமும் — கலை இலக்கியமும் எப்பொழுதுதோன்றியதோ அப்போதிருந்தே இலக்கியம் யாருக்காக? என்ற சர்ச்சையும் பிறந்துள்ளது. அதன் முடிவாக ஆக்கும் கர்த்தாவினால் எழுதாமல் இருக்க முடியாது என்பது; ஆத்ம திருப்திக்காக; சமூக வளர்ச்சிக்காக; உண்மையைச் சுட்டிக்காட்டுவதற்காக; பொழுது போக்குக்காக; மக்களுக்காக என்பன போன்ற பல காரணங்கள் கூறப்பட்டு வந்தன. ஆனால், இதுவரை இந்தச் சர்ச்சை முற்றுப் பெறாமல் இருப்பதற்குக்காரணம் திருப்தியற்ற முடிவுகளே இதுவரை பெறப்பட்டுள்ளன என்பதை இக்பால் தெளிவாக எடுத்துக் கூறினார்.

மனிதனுடைய அபிலாசைகள், விருப்பு வெறுப்புக்கள் என்பவற்றை எது எடுத்துக்கூறிகின்றதோ அதுதான் இலக்கியம் எனக்கூறி..... நீதி நூல்கள் இலக்கியமா? என்ற கேள்வியைப் போட்டு திருக்குர்ரானும் இலக்கியமே என்ற முடிவுக்கு வந்தார் இக்பால். இலக்கியத்தின் முதலாவது ரசிகள் அந்த இலக்கியத்தைப் படைத்தவனே! எனவே இலக்கியம் முதலாவதாக அதைப் படைத்தவனுக்கே என்று கூறிய இக்பால் சுற்றில் இலட்சிய நோக்கு உள்ள புத்திஜீவிகளை உருவாக்குவதற்கே இலக்கியம் பணிபுரிகிறது என்று கூறிமுடித்தார்.

அடுத்து 'சமூக வளர்ச்சியில் இலக்கியத்தின் பங்கு' என்ற பொருள்பற்றி எழுத்தாளர் இளங்கீரன் உரை வழங்கினார். இன்றைய எழுத்துச் சமூகத்தின் உந்துசக்தி என்ற தெளிவான முடிவோடு அவர் தனது உரையை ஆரம்பித்தார். தனி மனிதன் — சமூகம் — மாறுதல்கள் ஆகிய மூன்று விஷயங்களையும் இளங்கீரன் தெளிவாக எடுத்து விளக்கினார். மனிதனுடைய சிந்தனை ஒரு குறிப்பிட்ட அளவொடு நின்றுவிடுவதில்லை. அது வளர்கிறது! அதேபோல மனித வாழ்வும் மாற்றம் அடைந்து கொண்டே செல்கிறது. சமுதாயத்தினை உருவாக்குகின்றவர்கள் மக்கள் என்று பேசிக்கொண்டு சென்ற இளங்கீரன் எழுத்தாளனுக்கு எழுத வேண்டும் என்ற உறுத்தல் உணர்ச்சி ஏற்படுவதை எடுத்துக்கூறி, அந்த உறுத்தல் உணர்ச்சிக்கு யார் மூலப் பொருள் என்று கேட்டார்?

எழுத்தாளன் தனக்குத் தேவையான மூலப்பொருளை

(கருவை) சமுதாயத்திடையே இருந்து பெறுகிறான். பின்பு அதனைச் சமுதாயத்திற்காக எழுதிக் கொடுக்கிறான். மக்களுக்காக எழுத்தாளன் எழுதும் போதும் அவனுக்கு ஒரு ஆத்ம திருப்தி ஏற்படத்தான் செய்கிறது. ஒவ்வொரு படைப்பிலும் உள்ள சமுதாயத் தன்மை ஒவ்வொருவரையும் பாதிக்கிறது. சமுதாய உணர்வு கலைப்படைப்பில் இருப்பதனால் அது சமுதாயத்தில் தாக்கத்தினை ஏற்படுத்துகின்றது. இவ்வாறு சமூக வளர்ச்சியில் இலக்கியம் ஆதி காலத்திலிருந்து இன்றுவரை தனதுபணியை ஆற்றிக்கொண்டு வந்திருக்கின்றது. இவ்வாறு தனது நீண்ட கருத்துரையை முடிவுக்குக் கொண்டுவந்த இளங்கீரன் 'உலக மாற்றத்தில் ஈடுபடாமல் எழுத்தாளன் கையையும், காலையும் கட்டிக்கொண்டும்; தனக்குள்ளே ஒரு உலகத்தைச் சிருஷ்டித்துக் கொண்டும்; இருக்கமுடியாது! எழுத்தாளன் உணர்ச்சி பூர்வமான ஊது குழல்' என்று முடித்தார்.

அடுத்து இடம்பெற்ற கவிதை அரங்கில் எதிர்கால மாறுதல்களுக்கான வலுவான அடித்தளம் கவிஞர்களின் உணர்வில் விழுந்திருப்பதனை உணரக் கூடியதாக இருந்தது. வக்கரித்துப் போன சமுதாய ஓட்டை ஓடி சல்களை கருவாக்கிப் படைக்கப்பட்ட கவிதைகள் பல வாசிக்கப்பட்டன. புதுயுகம் படைக்கப் புறப்பட்ட இளங் கவிஞர்களது ஆழமான சமுதாயப் பார்வை கவிதைகளில் பிரதிபலித்தன. தலைவர் மருதூர்க்கனி தனது கவிதைகள் சிலவற்றை வாசித்து இளங் குரல்களுக்கு வலுவூட்டினார். பார்வையாளர்கள் கவிதை அரங்கினை மிக நன்றாகச் சுவைத்திருந்தமை மகிழ்ச்சியை தந்தது

முரளி 'விசுக்' என உள்ளே நுழைந்தான். தமயந்தி வீணை வாசித்துக் கொண்டிருந்தாள். பார்க்கையில், 'நவீன மாகஸீன் ஒன்றில் வந்த 'மொடேர்ன் ஆர்ட்' அட்டைபோல இருக்கிறதே' என எண்ணிக்கொண்டு ஹாலைக் கடந்தான்.

காலடி ஒசையிலிருந்து அவன் வருகையைத் தெரிந்து கொண்ட பிரபா அறைக்குள் இருந்தபடியே கேட்டாள். 'அண்ணா! நேற்று என்ற பிளவுஸ் டெயிலரிடம் வாங்கிவந்தீங்களோ?'

'ஓஹோ! மறந்துபோய்விட்டது; இவளுக்குப் பதில்சொல்லி மாளாது'

நேரே சமையல் அறையை நோக்கி விரைந்து போனான். அம்மா அங்கே இல்லை; அப்படியே பின்புறக் கதவால் வெளியேபோய், கராஜைச் சுற்றிக் கொண்டு மறுபடி முன்புறம் வந்து, 'கேட்' டைட் தாண்டி வெளியேறினான்.

வாய்க்குள்ளே யாரையோ சபித்துக்கொண்டே போனான். பிரபாவை இல்லை; யாரை என்று அவனுக்கே தெரியவில்லை.

இன்று காரியாலயத்துக்கு இல்லை. ஆயினும்—

அதே வழி.

அதே நேரம்;

சந்தியைத் தாண்டி நேரே நடக்கையில், பிறிஸ்டல் சிகரெட் 'வான்' அவனைத் தாண்டிச் சென்றது; இறைச் சிக்கடைக்கு கொன்ற உடலைச் சுமந்து செல்கிற 'லாரி' முன்னே போய்க்கொண்டிருக்கிறது; அதிலிருந்து சொட்டுச் சொட்டாய் இரத்தம் வீதியில் ஒழுகுகிறது. மூலையில் இருக்கிற 'ஃபட்டரி' யில் வேலைசெய்கிற இளம் பெண்கள் இரைந்துகொண்டே விரைந்து நடக்கிறார்கள்—

அவன் சலிப்புற்றான்.

பாதையை மாற்றிக் கொள்ளலாமா என்று நினைக்கையில், ஒரு பிரேத ஊர்வலம் எதிரே வந்துகொண்டிருப்பது தெரிகிறது.

நேரே நடந்தான்.

போதை ஏறியவர் ஒருவர் 'நாமார்க்கும் குடியல்லேம்' என்று உரக்கப் பிரகடனம் செய்துகொண்டு வந்தார். வேஷடியின் கீழ்க்கரை நுனி வலதுகையில்; இடதுகை வீசிவருகிறது; நிமிர்ந்த நன்னடை!

அவர் பின்னே இன்னொருவர். இவர் குரலுக்கிடையில் அவரும் சில சமயம் சேர்ந்து கொள்கிறார்.

'நேமன்ட்' கறுப்புக் கார் ஒன்று ஊர்ந்து வருகிறது. காரின் பின்னால் ஒருவர் உறிமாதிரி சிறிய ஊஞ்சர்லில் ஒரு சட்டியில் எதையோ எடுத்துப் போனார். அதை அவர் 'ஹான்ட் பாக்' மாதிரி ஆட்டிக்கொண்டே போனார்.

'இறந்து போனவருக்குத் தருமக் கொள்ளி!' முரளியின் வியப்புற்ற முகத்தைப் பார்த்து ஒருவர் தலையாட்டிக் கொண்டே சொல்லிப் போனார்.

'ஓஹோ! ஆஸ்பத்திரியில் உயிரை விட்ட அநாதைப் பிணம்'

ஆணை? பெண்ணை?

என்ன வருத்தம்?

உற்றுர் உறவினர் யாருமே கிடையாதா?

அருகே வந்து, காரைக் கடக்கையில் உள்ளே பார்த்தான். மூடப்பட்ட பிரேதப் பெட்டி!

மனதில் அநுதாபம் எதுவும் சுரக்கிறமாதிரி இல்லை;

'பரவாயில்லை; வாழ்கிறதுக் குச் சாவது எவ்வளவோ மேல் தான்!'

திடீரென்று பெரிது பெரிதாய் மழைத்தூற்றல்விழ ஆரம்பிக்கிறது.

காசுக்குத் தேவாரம் பாடியவர்கள் நடையைத் துரிதப்படுத்துகிறார்கள்.

கொஞ்ச நேரத்தில் மறுபடி வெய்யில்.

'என்ன மழை இது?'

டெய்லரின் கடைக்குப் போகிற உத்தேசம் எதுவும்

இல்லை. சேரும்' இடம் குறிப்பாய் எது என்றும் இல்லை—

நடை.

தந்திக் கம்பத்தின் ஒடுங்கிய நீண்ட நிழலில் இரண்டு பறவைகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் உட்கார்ந்திருக்கின்றன. என்ன பறவைகள் இவை, பிரவுன் நிறத்தில்?

முன்னே இருப்பது மற்றதைத் திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது. எதற்கோ காத்திருக்கிறமாதிரி.

'நான் போனபிறகு அவை முத்தமிட்டுக்கொள்ளப்போகின்றன'

ஓ..... அவைதான் பறவைகள் ஆச்சே!

'ஃபிளீ லவ்'

'காத்திருப்பானேன்? இப்போ என் எதிரிலேகூட.....'

'த்சொ' இந்த மனிதர்கள் தான்.....!'

★

சுஜி என் அருகே அவ்வளவு நெருக்கத்தில் இருந்தாள்.

படம் பார்க்க வேண்டும் என்று யாருக்கு இருந்தது?

சத்தியமாய் திரை ஒரே வெள்ளை!

சுஜி கன்னத்தோடு கொஞ்சம் ரோஜாவும் அதுவுமாய்..... எனக்குக் கதைக்கிற 'மூ'டோ, கதை கேட்கிற 'மூ'டோ இல்லை.

அவ தன்பாட்டுக்குச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

'இருவருமாக 'நோர்த்' இன்டியாவுக்குப் போக வேண்டு

மாம்; தாஜ்மகால் பார்க்க வேண்டுமாம்; குதுப்மினார் உச்சிக்கு ஏறவேண்டுமாம்; யமுனைக் கரையில் உலாவவேண்டுமாம்; காஷ்மீர் ஏரியில் படகுவீட்டில்.....

'ச்சை! நீ தனியாய்ப் போய்ப் பார்த்துக்கொள்' என்று எரிச்சலோடு சொன்னேன்.

அவள் அதன்பிறகு பேச்சை நிறுத்திவிட்டாள்.

மனம் நொந்துபோய் இருப்பாளாய் இருக்கும்.

ஆனால் காட்டிக் கொள்ள மாட்டாள்.

கண்ணில் துளிநீர் தேங்கிப் பார்த்ததில்லை.

சரியான மண்டைக் கர்வம்.

பொம்மை போல இருந்தாள்.

கொஞ்சம் இருந்து விட்டு, கோபத்தின் சாயலே இல்லாமல் பேசுவாள் — ஏதோ உலகத்தையே உத்தாரணம் செய்யப் பிறந்தவ மாதிரித்தான்!

'இந்தக் கர்வம் என் காலடியில் கிடக்குமானால் எவ்வளவு இன்ரறஸ்டிங்?'

'காமெலா' வைப் பற்றி இவளுக்குத் தெரியாது. சில சமயங்களில் அவளைப்பற்றி இவளுக்குச் சொல்லி இவள் சரிந்து விழுவதைப் பார்க்க வேண்டும் என்றும் இருக்கும்.

சுஜிக்கு முன்னே அவள் தான்.

அவளை விட்டுவிட வேண்டும் என்று எனக்குத் தோன்றிப் போனதற்குக் காரணமே அவள் எனக்கு மிக நெருங்கி வந்து விட்டதுதான்.

என் 'பெர்சனலிட்டி'யே அப்படி 'வெரி கலன்ற்'

சுஜியோ எனக்கொரு சவால்.

சுஜியை இந்த அளவுக்குக் கொண்டுவர நான் நிறைய வாக்குறுதிகள் கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. நான் யாருக்கும் வாக்குறுதிகள் கொடுத்ததில்லை. காமெலா. அவளுக்கு முன்னே ராணி, அவளுக்கு முன்னே.....

வாக்குறுதி கொடுத்தால் கட்டாயம் காப்பாற்ற வேண்டும்; வாக்குறுதி கொடுக்காமலே வெல்லத் தெரியாமைக்குத் தண்டனையாக—

எத்தனையோ கெட்ட பழக்கங்கள் என்னிடமிருப்பதை இவள் அறிவாள்; ஆயினும் நான் பொய் சொல்ல மாட்டேன் என்பதை நம்பினாள்.

இது உண்மைதான்.

சில உண்மைகளைச் சொல்லாமல் — சொல்ல நேராமல் — பார்த்துக் கொண்டதுண்டு. பொய் சொன்னதில்லை.

ஏன் சொல்ல வேண்டும்?

சுஜி வெறுத்து விட்டால் பெண்களா இல்லை?.

புது டைப்பிஸ்ட் 'விலானி' ஜோராய் இருக்கிறாள். 'இருக்கட்டுமே' என்கிறது ஒருமனம்

உண்மையில், இவளோடு பழகத் தொடங்கி மூன்று வருடங்கள் ஆகின்றன. யாரும் இவ்வளவு காலம் நிலைத்ததில்லை.

இன்னும், இவளைப் பெற முடியவில்லை என்பதால்தானே என்னவோ, இழக்கவும் முடியவில்லை!

சுஜி என்னைக் காதலிக்கிறாள் தானே என்று இருந்திருந்தாற்போல் சந்தேகம் எழும்.

ஒருநாள் சுஜி கேட்டாள்— 'பாரதியார் எழுதிய பாம்புகளின் கதை தெரியுமோ' என்று.

பிறகு தானே சொன்னாள். 'இரண்டு பாம்புகளும் சண்டையிட்டுக்கொண்டன.

'நான் உன்னை வெறுக்கிறேன்.

நான் உன்னைப் பகைக்கிறேன்.

நான் உன்னைக் கொல்லப் போகிறேன்.

நான் உன்னைக் கொல்லப் போகிறேன்'

இரண்டும் ஒன்றை ஒன்று கடித்துக் கொண்டு இறந்துவிட்டன.

'சரி; தெரிகிறது. விஷயத்துக்கு வா'

'இரண்டு அறிவு ஜீவிகள் தாம்பத்தியத்தில் ஒன்று சேர்ந்தால் இவற்றைப் போலத் தானே.....?'

'.....'

'ஒரு அனுபவத்துக்காகவே குடிப்பதாய் நீங்கள் சொல்லுகிறீர்கள். பிறகு விட்டுவிடுவீர்கள். ஒரு அனுபவத்துக்காகவே நானும் காதலிக்கிறேன்—விட்டு விடுவேன். உங்கள் வாக்குறுதிகளைக் காப்பாற்றுங்கள் என்று நான் கேட்கவில்லை — மறந்து விடுங்கள். அதுவே உங்களுக்கும் செளகரியம்'

நான் நிமிர்ந்து பார்க்கையில், கண்ணைச் சிமிட்டிக்கொண்டு சிரிக்கிறாள்!

பழிகாரி! பகிடிபோல் சொல்வதெல்லாம் நிஜங்கள் தானே?

எனக்கு அவள் குரல்வளையை நெறித்துக் கொண்டு விடலாம் என்றிருந்தது.

பதிலாய் என் கைகளை அவள் தோளுக்கு மேலாய்ச் சேர்த்து அவளை என்னுடன் அணைத்துக் கொண்டேன்.

அவள் திணறினாள்.

என் கைகளைத் தளர்த்தி விட்டு அவள் சொன்னாள் 'எனக்குள்ளே ஒரு தபஸ்வினி இருக்கிறாள். எதன் மீதும் பற்றில்லை. பொருட்கள் விஷயங்கள் எல்லாம் விரைவாகச் சலித்து விடுகின்றன. எனக்கு என்பீதே பயமாய் இருக்கு — பைத்தியமாய்ப் போய்விடுவேனோ என்று எதையாவது தீவிரமாக விரும்பி — ஆசைப்பட்டு, இந்த உலகத்தோடு ஒட்டிக் கொள்ள வேண்டும் போலத் தவிக்கிறேன். உங்களுக்கு விளங்குதா?

நான் சுஜியை உற்றுப் பார்த்தேன்.

இவை சுஜி சொல்கிறவார்த்தைகளா?—

எனக்குள்ளே இருப்பவை.

இவள் என்ன மந்திரக் காரியா?

இவள் எனக்குள்ளே புகுந்திருக்கிறாளா? நேற்று ஒரு கால் வினாடியிலும் பாதி வினாடியில், உணர்ச்சி வசமாய் நான் அந்தக் கேள்வியைக் கேட்டேன்—

'சுஜி, நானேதான் நீயா? நீயே நானே?' என்னுடைய உணர்ச்சிப்போதை சிதற அவள் என்னிலிருந்து பிரிந்தாள்.

சிரித்துக்கொண்டே 'நீங்கள் நீங்கள் தான்—நான் நான்தான். இதோ, இந்தக் குறிப்பிட்ட பாட்டைக் கேட்கிறபோது எனக்கு ஒரு ஸ்போர்ட்ஸ் மீட், கிறீன் கலர் மாஷ்மெலோஸ், கைமுறிந்த பத்துவயசுப் பையன் எல்லாம் ரூபகத்துக்கு வருகின்றன. உங்களுக்கும் அப்படியா? எவ்வளவுதான் காதலித்தாலும் இணைந்துவிட வேண்டுமா? தவியாய்த் தவித்தாலும், இந்த உலகில், தவியாய்ப் பிறப்பிக்கப் படுகிற ஜீவன் ஒன்று எப்பவும் தனியே தனிதான். இல்லையா?'

ஆமோதிப்பு வேறா?

எனக்குத் தாங்களில்லை.

'சுஜீ; நீ என்னை நேசிக்கவில்லை?'

வெறியோடு கத்தினேன்.

'என்ன விரும்புகிறீர்கள்? நேசிக்கவேண்டுமா?'

'இது ஒரு பெண் கேட்கிற கேள்வியா?'

'ஓ! என்ன கேட்பார்கள் பெண்கள்? கடைசிவரை கை விட்டு விடாதீர்கள் என்று கேட்பார்கள். அதுவும் கடைசியில்தான் கேட்பார்கள். கை விட்டு விடுவீர்கள். நிஜமாய்ச் சொல்லுங்கள் மது, எல். எஸ். டி. மாத்திரை, மாரிஜுவானா பெண், எல்லாவற்றுக்குமே ஒரே அர்த்தம்தானா உங்கள் அகராதியில்?'

'ஓ! திஸ் இஸ் டீ மச்! சுஜீ விலகுகிறாள்!' உணர்ச்சியில் என் முழு மேனியும் ஆடுகிறது.

'இவள்..... இவளை..... அப்படியே.....'

அவள் பட்டுபோன்ற உச்சியில் என் அதரங்கள் அழுந்தின.

சுஜீ உதறினாள்?

'என்னையும் ஒருத்தி உதறுகிறாள்.....!'

எனக்கு ஆவேசம் உண்டாயிற்று.

அவள் உச்சியில் சற்றுந் பலமாகவே அடித்தேன்.

'சுஜீ! என்னை நம்பு. அப்பா இறந்துபோய் இன்னும் ஒரு வருடம் ஆகவில்லை. ஆனமறு நாளே நம் கல்யாணம் நடக்கும் இது சத்தியம்'

இதுவரை யாருக்கும் செய்ய யாதது—

சுஜீக்கும் கூட.

அவள் இமைகளை மலர்த்தி மெதுவாகப் புன்னகைத்தாள்.

அதில், ஆயிரம் மலர்களின் விஹஸிதம்.

நான்-

நடுங்கினேன்!

நிதர்சனம்

அவன் தந்தை உழைத்த உழைப்பெல்லாம் அவன் படிப்பாய்க் கரைய படித்தபின் அவன் வேலையின்றி உயிரை மாய்த்தான்.

— தேவன் ரெங்கன்

பழைய நினைவுச் செய்திகள்

வடாமினிக் ஜீவா

கீப்பல் ஏறித் தமிழ் நாட்டிற்குச் சென்ற நான், ராமேஸ் வரத்தில் ரயில் ஏறி மதுரைக்குச் சென்றடைந்த பொழுது நன்றாக விடிந்து விட்டது.

கப்பலில் ஒரு தாயும் அவரது மகனும் எனக்கு அறிமுகமானார்கள். அவர்கள் கொழும்புக் கொக்கிக்கடைப் பகுதியைச் சேர்ந்தவர்கள். அறிமுகமாகிய அவர்கள் தாங்கள் இருவரும் தான் ஊருக்குப் போவதாகவும் வேறு ஆண் துணை இல்லை எனவும், நீண்ட காலத்திற்கு முன்னர் தமிழ் நாடு போனதாகவும் அப்புறம் இப்போதுதான் போவதாகவும் சொன்னார்கள். முடிவில் முடியுமானால் தங்களுக்கு என்னால் உதவி செய்ய முடியுமா? எனவும் கேட்டார்கள்.

அவர்கள் கிராமம் மதுரைக்குச் சமீபமாகவுள்ள குயவர்பாளையம் எனக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டேன்:

மதுரை ரெயில் நிலையத்தை விட்டு வெளியே வந்ததும் ஒரே சம்பந்தம் எம்மை மொய்த்துவிட்டது. 'சாமி... சாமி... சார்... சார்... கூலி வேணுங்களா'... ஜட்ஹா கொண்டாந்துடறேன் போவோங்களா? எனப் பலரும் எம்மைச் சுற்றிப் பிடித்து விட்டார்கள்.

'வேண்டாமப்பா!' என்று அதட்டும் குரலில் அவர்களை மறுதலித்துவிட்டு, சிறிது நேரம் நாங்கள் அங்கே தாமதித்து நின்று கொண்டிருந்தோம்.

நம்மைச் சுற்றிக் கூட்டம் போட்டவர்கள் ஒருவர் ஒருவராக நழுவி, ஊற்றைய பிரயாணிகளை மொய்க்கப் போய் விட்டனர்.

ஒரு பையன்—சுமார் பன்வீரன்டு வயதிருக்கும். அவனது அந்தச் சுடர் விடும் கருவிழிகளை இப்போதும் நான் ரூபகத்தில் வைத்திருக்கின்றேன்—அவன் சுழன்று சுழன்று என்னையே வட்டமிட்டான். 'சார்... சார்... நான் சுமந்துகிட்டு வரறேன் சார். ஏதோ குடுக்குறதைக் குடுக்க.....' எனப் பரிதாபமாக என்னைப் பார்த்து இரந்து வேண்டினான்.

அவன் போகும் வழியாகவும் காணவில்லை.

நான் ஜட்ஹா ஒன்றைப் பேசி என்னுடன் வந்த சக பிரயாணிகள் இருவரையும் அனுப்பும் முயற்சியில் மும்முரமாக ஈடுபட்டேன்.

'சார்... சார்... நீங்க எங்க போகணும்? ஊருக்குப் புதுசா நீங்க? நல்ல ஹோட்டல் காட்டிடுறேன் சார்'

‘இல்லைப்பா, நான் நடராஜ வாட்ஜில் ரும் எடுத்திருக்கிறேன். அங்கேதான் தங்கிறேன்’ என்று சொன்னேன்.

முன்னரே ஒரு நண்பரின் உதவியால் ரவுன் ஹால் ரோட்டிலுள்ள அந்த ஹோட்டலில் ரும் ஏற்பாடு செய்து வைத்துள்ளதால் நான் அப்படிச் சொல்லி வைத்தேன்.

பின்னர் அப் பெண்கள் இருவரையும் ஜட் ஹா ஏற்றி அனுப்பிவிட்டு, ஒரு பெரிய பாரம் நீங்கிய மனநிறைவுடன் திரும்பிப் பார்த்தேன்.

எனது சாமான்கள் ஒன்றையுமே காணவில்லை!

அணுகுண்டு வீசப்பட்ட ஹிரோஷிமா போன்ற அதிர்ச்சிகலந்த வெறுமை என்னை உலுப்பியது ஒரு கணம்.

சற்று முற்றும் ஓடித்திரிந்து பார்த்தேன். ஊஹும்..!

எடுத்த கள்ளன் என்னையே எதிர்பார்த்துக் காத்துக்கொண்டிருப்பானோ என்ன?

பாஸ்போர்ட், சொற்ப ரூபாய்கள் மாத்திரம் நான் கையில் வைத்திருந்த கைப்பையில் இருந்தனவே தவிர, மற்றச் சகலதும் பறிபோன நிலையில் ஒரு அந்நிய நாட்டின் ரெயில் நிலையத்தில் நான் தன்னந்தனியாக நின்றேன்.

அத்தனையும்- அத்தனையும்...

— இனி என்ன செய்வது? இதுதான் என்னை நிறைத்துள்ள கேள்வி.

ஹோட்டலுக்குப் போய் அமைதியாக இருந்து முடிவு செய்யலாம் என்ற நோக்கத்துடன் நடராஜா வாட்ஜை அடைந்தேன். படிக்கவில்லை கால் வைத்தேன். நிமிர்ந்தேன்.

‘இன்னு சார் இவ்வளவு நேரம்? நான் அப்போ இருந்து இங்கே காத்துக் கொண்டிருக்கிறேனே!’

எனது பெட்டிகளை வைத்துக்கொண்டு காத்து நின்றான் அந்தப் பையன்.

‘அப்பா... அப்பா...! அது வார்த்தைகளுக்கு அடங்கும் உணர்வல்ல, சொற்களால் சொல்வதற்கு.’

சேலத்திலிருந்து பஸ்ஸில் மதுரைக்குச் சென்றேன், அடுத்த தடவை தமிழ்நாடு சென்ற பொழுது.

பிற்பகல் மதுரை வந்து சேர்ந்தேன்.

பஸ் நிலையத்தில் பையன்கள் நாலேந்து பேர் என்னைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். சார்... சார்... சாமி... சா.....

பஸ்டிக்கியிலிருந்து சாமான்களைக் கண்டக்டர் எடுத்துக் கொடுத்தான். நான் எனது குட்டிகளைச் பெறும் நோக்கத்துடன் குனிந்து சாமான்களை அவதானித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

இந்தச் சமயம் பார்த்து அந்தக் கூட்டத்திலிருந்த கூலிப் பையன்களில் ஒருவன் எனது பார்க்கர் போல் பொய்யின்ட்பேனாவை அடித்துவிட்டான். நீண்ட காலமாக நான் ஆசையாக வைத்திருந்த நல்ல எழுத்துப் பேனா அது.

நிச்சயமாகத் தெரியும், இந்தப் பையன்களில் ஒருவன் தான் அதை எடுத்திருப்பான்.

ஆனால் யாரைக் கேட்பது? பரவாயில்லை! அறுபவத்திற்கும் சில சமயங்களில் வீலை கொடுத்துத்தானே ஆகவேண்டும்? ★

- ★ திருவிழாக்கள்!
- ★ திருமண வைபவங்கள்!!
- ★ மங்கள வைபவங்கள்!!!

மற்றும்

எல்லாக் கொண்டாட்டங்களுக்கும்
ஜெயம் சவுண்ட் சேவீஸ்

வடமாகாணத்தில்

தமிழ், சிங்களம், ஆங்கிலம், ஹிந்தி
ஆகிய நான்கு மொழிகளிலும்

குறைந்த செலவில் நிறைந்த
இசை இன்பமளிப்பவர்கள்

ஜெயம் சவுண்ட் சேவீஸ்

211, ஆஸ்பத்திரி வீதி, யாழ்ப்பாணம்,
யாழ்ப்பாணம்.

“கபிறி காமன்ஸ்”

142 2/2, சென் செபஸ்தியன் வீதி,
கோழம்பு-12.

சிறுவர் உடைகள், சேட், பிளவுஸ், சூட்
தயாரிப்பாளர்கள்

வடமாகாண ஏக விநியோகஸ்தர்கள்

ராணி ஸ்டோர்

121, கே. கே. எஸ். வீதி,
யாழ்ப்பாணம்

The "bella" way
The **Lambretta** way

for travelling

- ★ SMOOTH
- ★ COMFY
- ★ SPEED - EASY
- ★ PURSE - EASY

★ SMOOTH, COMFY,
SPEED - EASY 61 m. p. h.

★ PURSE - EASY (111 m.p.g.)

★ POWER PACKED

that's the
150 cc Special model

Rs. 6490/-

Lambretta 150 c. c.

Ekala, Ja-ela

CEYLON LTD

SPECIAL

Sole Distributors : **E. B. CREASY & Co., Ltd.**

55, 57, Queen St., COLOMBO 1. Tel. 21311

Also Available At: **STEUART CREASY LTD.**

116, STEUART PLACE, COLOMBO. Tel. 26651.

60, கஸ்தூரியார் வீதி, யாழ்ப்பாணம் முகவரியில் வசிக்கப்படும், ஆசிரியரும் வெளிவீடுபவருமான டொமினிக ஜீவா அவர்களுக்காக மல்லிகை சாதனங்களுடன் யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரீலங்கா அச்சுத்திட்ட அச்சியற்றப்பெற்றது...